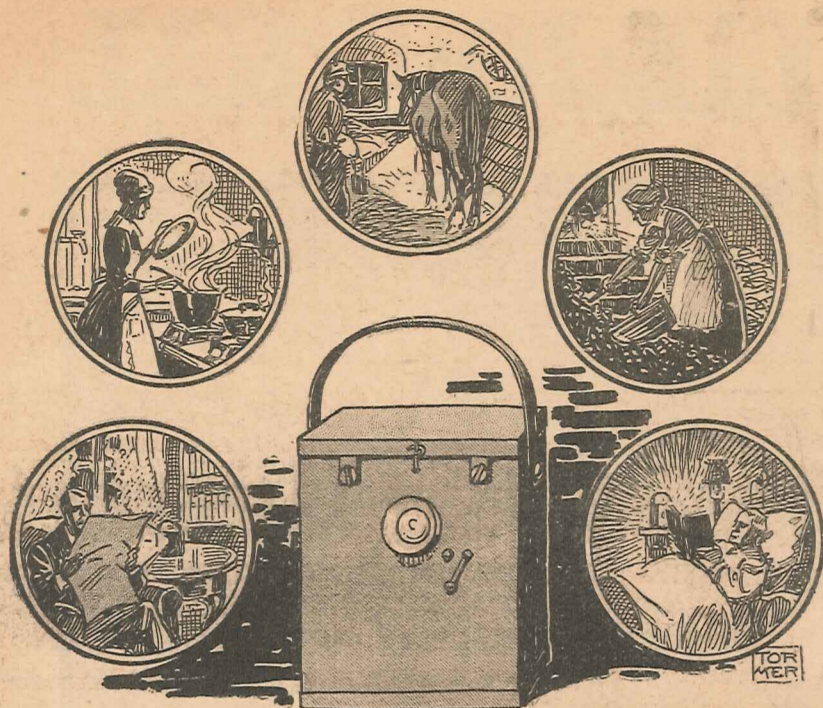


ALLERS FAMILIE-JOURNAL



Her er sommersol nok, Bare vi, bare vi
her er sodejord nok — haddé kjærlighet nok!



Den hjemmelagede akkumulator-haandløgt og dens bruk som læselampe, kjøkkentlampe, staldløgt, haandløgt og natlampe.

I følgende lille anvisning viser vi, hvorledes man selv og ved hjelp av ganske beskedne midler kan fremskaffe en praktisk, liten haandløgt med indbygget akkumulatorbatteri, altsaa ikke nogen „lommelampe“ som jo henter sin strøm fra et mer eller mindre hurtig opbrukt element. Om strømkilder for og ladning av akkumulatører har vi nylig (i nr. 13) bragt en liten artikkel av samme forfatter.

Elektrisk haandløgt.

En akkumulator består av to eller flere præparerte blyplater i fortyndet svovlsyre (akkumulatorsyre).

Akkumulatører kaldes ogsaa sekundære elementer i motsætning til almindelige elementer, som kaldes primære elementer, naar disse er utløpne, maa de paafylles nye kemikalier for atter at kunne virke, hvorimot akkumulatører, naar de

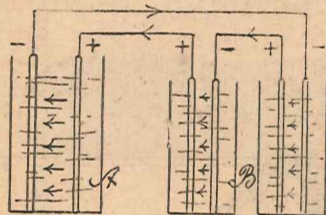


Fig. 1

er avladet, atter kan bringes op til fuld virkeevne ved at passeres av en elektrisk strøm (jevnstrøm) i kortere eller længere tid, avhengig av akkumulatørens størrelse og strømmens styrke.

Tilsynelatende opsamlers akkumulatørene elektrisiteten, derav navnet akkumulator, som betyr opsamlere; der opsamlers ikke nogen elektrisitet under ladningen, men der foregaar en kemisk forandring med plater og væske. Akkumulatorsyren spaltes i surstoff og vandstoff, vandstoffet følger med strømmen til den negative plate, mens surstoffet optas av den positive plate og omdannes dennes overflate til blyoverilte.

Paa fig. 1 er vist en

akkumulator bestaaende av 1 positiv og 1 negativ plate forbundet til et batteri av to ladeelementer (primære elementer). Elektricitet vil strømme fra batteriets positive (+) pol (det er en vedtal regel at si, at strømmen gaar fra - gjennom ytre strømkrets til +) til akkumulatørens positive plate, derfra gjennom syren (angit ved smaa pile) til den negative plate og derfra gjennom ledningen tilbake til batteriets negative pol for atter gjennom batteriet at begynde et nyt kredsløp; herfra stammer ordet strømkrets.

Avbrytes ladningen, og akkumulatørens poler forbindes gjennom en eller anden liten motstand, for eksempel en liten lampe, vil strømmen nu gaa i motsatt retning av hvad den gjorde under ladningen; dette kan let ses ved hjelp av et galvanometer eller et litet lommekompass, som holdes over traaden under haade ladning og avladning, naalen vil sbaa i motsatt retning.

Der skal alltid være nogen motstand mellem akkumulatørens poler; disse må aldrig forbindes til hverandre direkte, for dette er en kortslutning og kan ødelægge akkumulatørene. Derfor må en akkumulator aldrig prøves ved at la ledningerne gnistre, saaledes som ofte gjøres med primære elementer.

Den positive plate er den viktigste, men ved at se paa fig. 1 vil man se, at bare den ene side av den positive plate er aktiv i dette tilfælde. Man vil altsaa kunne faa større virkning ved at sætte en negativ plate paa hver side av den positive plate, saaledes at begge sider av denne utnyttes; akkumulatører har derfor som regel et ulikt antal plater 3-5-7, hvorav alltid en negativ mer end positive.

Almindelig blyplate kan anvendes til akkumulatorplater, men det vil da ta meget lang tid (ladning og avladning), for platernes overflate er omdannet (formeret) saaledes, at akkumulatøren kan opta en større ladning. Platerne præpareres derfor, saaledes at de hurtig kan opnaa fuld ydsevne; dette gjøres

ved at fremstille platerne som blygitre, i hvis huller anbringes blyilte, mønjer, til positiv, sølverglød eller utfældet bly til negativ.

De første spørsmåal, som vil reise sig med hensyn til akkumulatører, er: „Hvor sterk strøm (hvor mange ampères) kan den lades med?“ samt „Hvor lang tid vil den være istand til at avgi strøm efter at være ladet?“ Til begge spørsmåal maa der svares, at det kan avhænge av arbeidets utførelse, materialernes renhet, formering etc., men følgende maål kan omtrent passe: For hver 100 cm² positiv overflate kan regnes med en avladedestrom paa 0,5 amp. og en kapacitet paa 3,5 à 4 amp. timer. Har en akkumulator for eksempel 5 plater (3 negative og 2 positive) av en størrelse 10x20 cm, vil den ha en positiv overflate lik med 10x20x2=800 cm², derfor en maksimal avladning paa 4 ampères og en kapacitet paa ca. 30 amp.-timer. Den kan altsaa avlades med 4 ampères i ca. 7,5 timer, 3 amp. i 10 timer, 2 amp. i ca. 15 timer og 1 amp. i 30 timer. I praksis viser det sig, at for liten avladedestrom faas større kapacitet; med 2 eller 1 amp. vil man kanskje faa 16 og 35 timer.

Ladestrommen maa ikke overstige 4 amp., brukes mindre, er det bedre for akkumulatøren, men det tar selvfølgelig tilsvarende længere tid med ladningen.

Til en elektrisk haandløgt kan passende anvendes 2 akkumulatører, som hver har 2 negative og 1 positiv plate; benyttes en platestørrelse av 6x9 cm, vil hver positiv plate ha en overflate paa 6x9x2=108 cm² og kan altsaa avlades med en strømsstyrke paa 0,5 amp. i 8 à 9 timer, hvilket er rikelig. Kan man noie sig med mindre lys, for eksempel benytte en lampe paa bare 0,25 a 0,3 amp., da kan anvendes en platestørrelse av 3x6 cm.

Et andet spørsmåal er cellerne, hvori platerne skal anbringes. Disse kan være av blyplate (med indvendige glasplater som isolation), ebonit, celluloid eller

eller smaa lapper (F); de skal ha en saadan længde, at de omtrent naar ut til glasvæggen.

Ellerat platerne er rettet, bores de fulde av smaa huller. Størrelsen av disse kan variere mellem 2 og 5 mm i diameter. Kanterne av hullerne skjæres bort med et forsænkingsbor eller med spidsen av en kniv, saaledes som vist, meget forstørret, paa fig. 3.

Platerne kan nu fyldes med fylde-masse. Men her maa man erindre, at de dele, som benyttes, blyilte og svovlsyre, er giftige; men har man ingen aapne saar paa henderne og ikke slikker fingrene i munden (eller tar paa noget spiselig under arbeidet og efter dette vasker sig godt, er der ingen fare forbundet med dette arbeide. Noget andet er det, naar folk i aarevis arbeider med disse stoffer; det samme gjelder for arbeide i almindelig bly.

Til de positive plater anvendes rønmønje. Der findes et rødt pulver, som anvendes til maling, som kaldes haade for mønje og jernmønje; men dette kan ikke brukes, det skal være blymønje. Dette blandes med fortyndet svovlsyre av ca. 25° baumé (vegtfylde

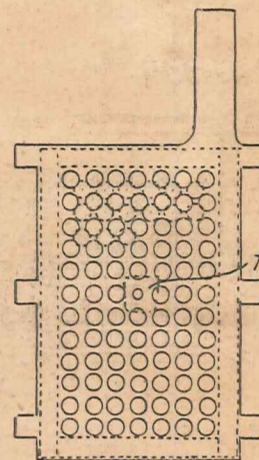


Fig. 4

1,21); man benytter en flat træpinde til at ælte det sammen med, til det har en konsistens som blott kit. Til de negative beredes fylde-massen paa samme maate, bare her anvendes sølverglød istedetfor mønje.

Blygitrene lægges nu en av gangen paa en glasplate, og med en flat træpinde trykkes fylde-massen med i hullerne fra begge sider. Litt ekstra masse lægges paa siderne, og hver plate presses mellem et par glatte træstykker. Efter presningen skrapes den overflø-dige fylde-masse av, platerne omvikles en av gangen med klatpapir, dyppes i fortyndet svovlsyre (25°), presses endnu en gang og henlægges med papiret paa til tørring i nogen dage.

For at kunne bestemme styrken av svovlsyreblandinger (her gjelder den gamle regel „syre til vand“ og bare litt av gangen og rør ofte med en glasrørmel, — aldrig vand til syre, saa sprøier det op i ansigtet) benyttes en flytevegt; men da en amatørs laboratorium sjelden omfatter et saadant apparat, kan følgende blandingsforhold benyttes:

100 rumdele koncentreret svovlsyre og 312 rumdele vand svarer omtrent til 21° baumé (vegtfylde 1,17); dette er almindelig akkumulatorsyre, som kan kjøpes færdig.

100 rumdele koncentreret svovlsyre og 230 rumdele vand svarer til 25° baumé (vegtfylde 1,21). Vandet skal helst være destillert eller i det mindste kokt og derefter avkjølet; men almindelig drikkevand kan benyttes, naar det bare ikke er for jernholdig.

(Forts.)

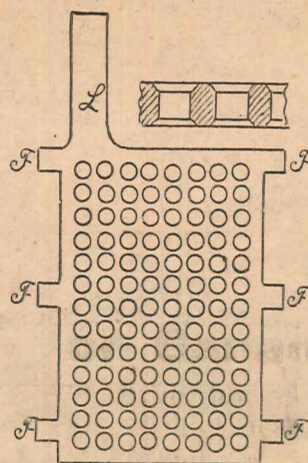
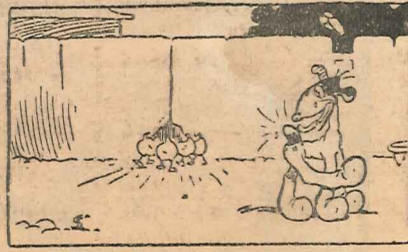
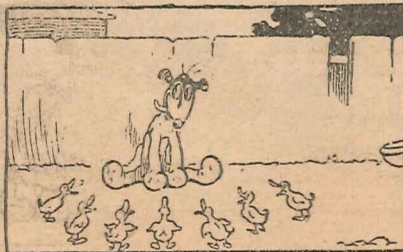
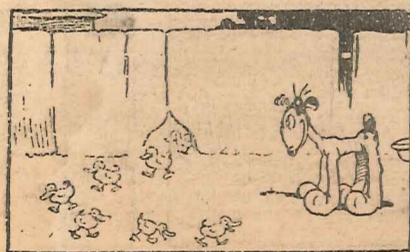


Fig. 3

glas. Bly er for tungt i dette øiemed, ebonit er dyrt og skjørt, men fuldstændig tæt, celluloidkasser er meget gode, de er sterke, og man kan selv fremstille dem av celluloidplate (er meget brandfarlig), som limes sammen med en opløsning av celluloid i iseddikesyre; men det er vanskelig for en amatør at faa dem tætte i bunden. Tilbake blir altsaa bare glas; kan det ikke faaes i netop den størrelse, som passer til ovenomtalte plater, maa platestørrelsen ændres litt efter glassene. En passende størrelse er 12x8x3 cm indvendig maål.

De negative plater hugges eller klippes ut av en 3 mm. blyplate; til de positive benyttes ca. 4 mm blyplate. Oven-til maa platerne ende i en lap (L, se fig. 3), og langs de lodrette kanter maa der paa hver kant være 3 fremspring



Hvorledes selv en klokke hund kan bli narret.

Den kloke hund var ute for at gaa morgentur, da den saa en hel række andunger marsjere ut gjennom et hull i gjærdet.

„Nei, hvor dere vil hyle naar dere ikke kan komme hjem til Deres mor igjen.“ lo den kloke hund og satte sig ertende ned og spærret hullet i gjærdet.

Og ganske riktig: Alle andungerne begynte at pipe, men det horte andemor inde bak gjærdet, og saa tok hun et kraftig nap i den kloke hunds halestump.

Der kan man se, man skal alltid være en smule varsom, naar man har tilbøielighet til erting, man kan nemlig godt komme galt fra det. Den kloke hunds halestump var hovnet op, saa kraftig hadde andemor knepet til.

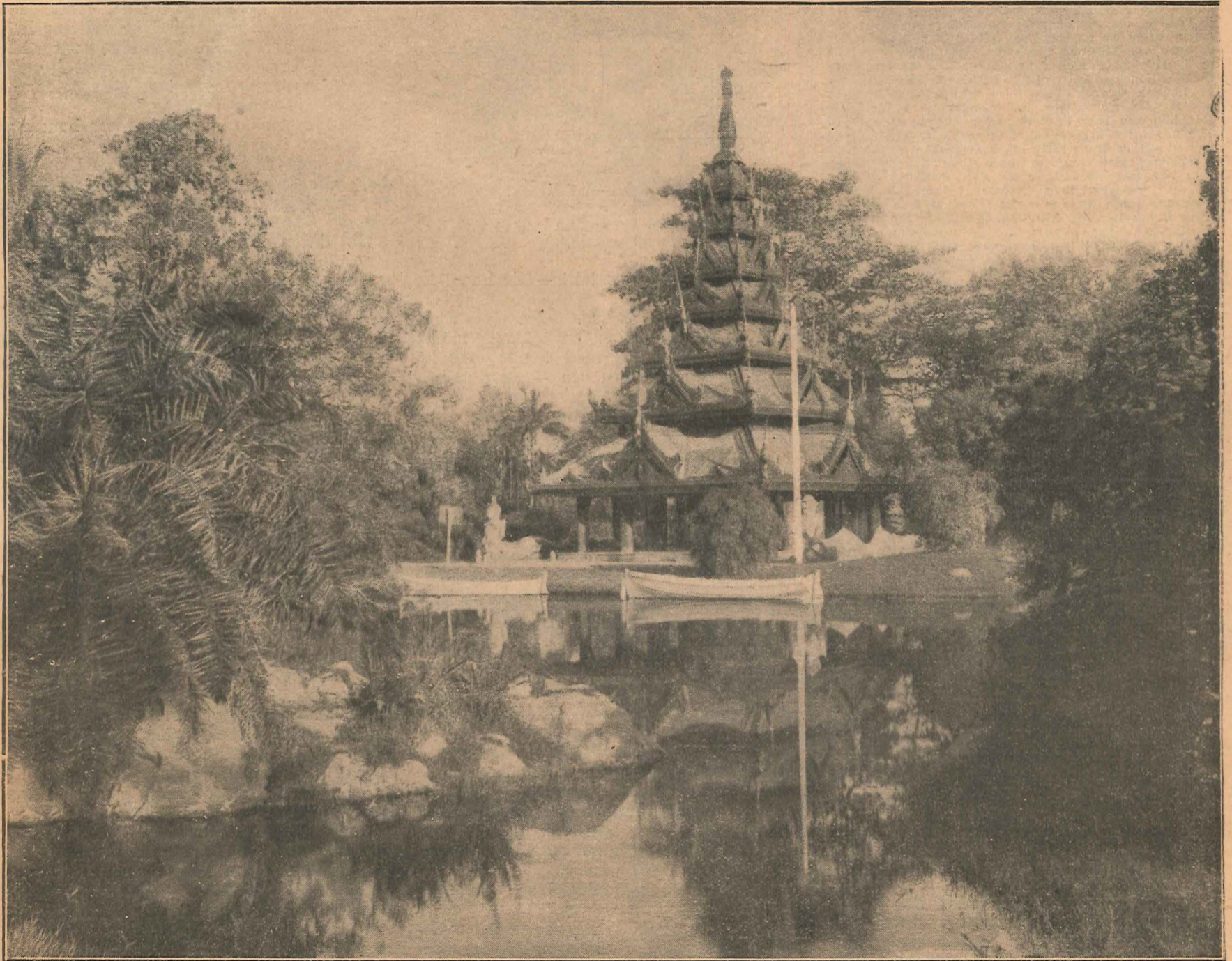
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 17

25. april 1918.

42. Aarg.



Fra de vakre parker i Indiens hovedstad.

„Edens have“ i Kalkutta

(Til ovenstaaende billede.)

Faar man ikke den tanke, naar man betragter al denne tropiske planterigdom, disse palmer og akacier og euforbier som speiler sine viftende blade i sjøens stille vande, at saadan maa den rigtige Edens have fra Bibelen ha set ut? I hvert fald er det vel vanskelig at drømme sig et vakrere jordisk paradisk end denne park i Indiens hovedstad, Kalkutta. Alverdens vidunderligste vekster myldrer frem av naturens frugtbare skjød, og luften er mættet med en duftende sødme fra tusener og atter tusener av honningfyldte blomster. Og midt i denne urskogtætte have faar man saa pludselig oie paa en hindupagode og et par gravalvorlige buddhafigurer. Hvor de tar sig mystiske og fantastiske ut her midt mellem de levende blomster og trær! De drar uvilkaarlig fantasien bort til fjerne, underlige eventyrriker. Og hvis man ikke hadde de blankmalte, hvitskinnende lystbaater liggende i

dammen, vilde man rent glemme, at alt dette herer nutiden til og er et led i englændernes bestræbelser for at gjøre sine besiddelser i Osten rikere paa skjønhed og lykkeligere at leve i.

Den anden.

Av

Charles Garvice.

Autoriseret oversættelse.

(Fortsat.)

(Sammendrag av foregående kapitler.)

Kitty er datter av De Courcy Norton, en vakker og elegant mand i Londons bohemeliv. Levison foreslaar for hendes far at la Kitty ta et engagement ved teatret, da hun har store betingelser for at gjøre lykke. Men Norton avslaar bestemt at la Kitty bli skuespillerinde. Ved en utstilling faar Kitty se en ung pike som har en saa slaaende likhet med hende selv, at hun

gjærne vil snakke til hende. Da den fremmede, som er ifølge med en herre, mister sit lommeterklæ, skynder Kitty sig at ta det op for at levere det tilbake, men de to er da forsvundet og hun gaar videre for at finde dem igjen. Hun finder dem ikke, men blir i trængselen puffet, saa hun vilde ha faldt, hvis ikke en ung mand hadde støttet hende. Da Lashmore hører at hun er kommet bort fra sin pike, forlater han hende ikke før hun har faat oie paa Agnes Evangeline og gaar fra ham. Da hun er borte finder Lashmore det lommeterklæ, som Kitty hadde taet op, og læser navnet Eva Lyndhurst i et hjørne. Lashmore er søn av en greve og opvokset i rigdom og luksus, men da den gamle greve døde, viste det sig at han ikke lovformelig hadde egtet sin hustru, og følgelig var Harry, sønnen, ikke arving til hverken titel eller gods. Dette slag er forfærdelig for den unge mand, og han føler sig utstøtt som en paria. Hans fars gamle kjeldermester fortæller ham, at han har faat et brev fra Sir Talbot Lyndhurst med forespørsel om Lashmore. Sir Talbot er en gammel ven av faren, men Lashmore ber Forbes skrive, at han ikke kjender den unge mands adresse. Saa tar han op lommeterklædet og ser paa navnet. Eva Lyndhurst gaar fra sin fars slot til landsbyen, da hendes hunde kommer i slagsmaal med en fremmed hund og hun staar i fare for at bli bitt, fordi hun vil skille dem ad. Lashmore, der tilfeldig er kommet til egnen, skiller hundene ad og blir bitt i haanden. Sir Talbot kommer til og ber ham følge med hjem forat faa haanden forbundet. Lashmore tror selv-

„Naturligvis blir du overvældet av tanken paa alt hvad du har mistet, min kjære, stakkars pike,“ sa han. „Det er bare naturligt. Det har jeg ogsaa ventet. Du har forlatt England, din far, rigdom, rang — og git dig til en mand som du knapt kjender — naa ja, det er bare naturligt. Men kjærestē, du vet at jeg elsker dig, at jeg vil gi mil liv for at gjøre dig lykkelig. Og du elsker mig — en bitte, liten smule, ikke sandt?“

XVIII.

Forsent.

Hun slynget sine arme endnu fastere om hans hals og hun trykket sit ansigt endnu tættre ind til hans.

„Ja, ja, jeg elsker dig, jeg elsker dig! Derfor er det jo, at jeg er saa svak og ond — jeg kan ikke fortælle dig —“ hun løftet pludselig sit hode og saa paa ham med ængstelige øine, fulde av den inderligste kjærlighet — „Harry —“

„Vet du at det er første gang du kalder mig saaledes?“ sa han med en tvungen latter. Han maatte forsøke paa at faa hende til at le, forsøke paa at faa hende i bedre humør. Harry! Jeg visste ikke at det navn lod saa vakkert. Jeg liker at høre dig si det. Kald mig det igjen, kjæreste — men hvad er det, du vil si?“

Hun saa forbi ham et øieblik, saa vendte hun igjen sine øine mot ham som om hun søkte hans for at be om barmhjertighet, for i dem at læse forsikringen om hans kjærlighet og tilgivelse.

„Hvis —“ vedblev hun som om det kastet hende anstrengelse at tale — „hvis du en dag opdager at jeg — at jeg ikke er saa god som du tror — at jeg ikke har opgit alt det som du tror —“

„Om jeg saa fremdeles vil elske dig?“ avbrøt han hende leende. „Javist, javist!“

Hun foldet sine hænder bak hans nakke; hun trak et dypt aandedrag, og hendes øine lukket sig; men saa var det som om hun tvang sig til at tale igjen, og hendes øine søkte hans med en feberagtlig smertelig iver.

„Men hvis — jeg vil gjerne vite hvor høit du elsker mig. Man sier at naar man elsker av hele sit hjerte, kan man tilgi alt.“

„Jeg er villig til at tilgi alt, Eva,“ sa han med en latter og forsøkte paa at forestille sig en eller anden ubetydelig, barnagtlig forseelse. „Prøv mig!“

„Jeg er — jeg er —“ gispethun. „Jeg har gjort forsøk paa at fortælle dig det, men jeg kan ikke! — Hvis du opdager at jeg har bedraget dig, at jeg — at jeg ikke er den, jeg synes at være — vil du saa fremdeles elske mig? Aa, le ikke — hvis du visste — hvis du visste —“

Hans ansigt blev pludselig alvorlig; der kom et utryk av ængstelse, skuffelse og tvil.

„Vil du si mig at — at du engang har holdt av en anden mand?“ sa han hæst. „Vedbli, kjæreste. Vær ikke ræd. Er det længe siden — før vi møttes den aften, du nok husker — paa utstillingen? Var det en av grundene til at du, da vi møttes paa Ripley Court, slet ikke vilde hentyde til vort tidligere møte? Var han — eksisterte han endnu den gang?“

Hun skjalv i hans arme, da han nævnte Ripley Court, for hans ord fremkaldte min-

derne om Eva Lyndhurst og om alt hvad der hadde hændt mellem dem — og hendes hjerte snørte sig sammen av skinsyke.

„Nei, nei!“ sa hun. „Jeg har aldrig elsket nogen anden end dig — aldrig — aldrig —“

Hans ansigt opklartes, han utstøtte et utrop, og hans arme sluttet sig sammen om hende, saa hun næsten ikke kunde puste.

„Gud være lovet!“ sa han hæst. „Jeg vilde naturligvis ha baaret det. Jeg vet at du elsker mig og bare mig, men det vilde

andre. Vil du være tilfreds med det, Eva?“

Hun trak et dypt aandedrag.

„Ja, ja,“ hvisket hun, „jeg vil være mer end tilfreds. Jeg ønsker bare at være alene, ganske alene med dig. Jeg vil aldrig ønske at reise herfra. Aa, la mig ikke komme bort herfra; jeg vil være lykkelig her, naar jeg er sammen med dig. Bry dig ikke om mine dumme ord, Harry. Hvis du elsker mig, saa la os glemme fortiden. Tal aldrig, aldrig mer om det! La os begynde vort liv paany fra idag av!“

Hendes læber søkte hans. Hun hadde bukket under for den store fristelse — tilstaelsens øieblik var svundet.

Hun gikk op paa sit værelse og besluttet ikke længer at kjæmpe med skjæbnen — bare en eneste gang endnu stred hun en strid med sin gode endel, mens hun begravet ansigtet i puterne og kvalte en hulken. Hun hørte sin mands skritt paa trappen.

Det var forsent til anger, forsent til tilstaelse.

XIX.

Oven Osborne.

I begyndelsen av Londonersæsonen flyttet Sir Talbot med Eva til deres hus i Gordon Gardens. Eva hadde ikke været rigtig frisk og trængte til forandring, og det var Lord Herndale der hadde foreslaaet at de skulde komme til byen. Hans besøk paa Ripley Court var blit meget langt, og nu var han i London og bodde i de smaa, rolige værelser i Verron Street, men hadde opgit sin adresse til klubben.

Sir Talbot hadde forandret sig meget i den senere tid. Han hadde aldrig været særlig livlig eller sorgløs, men nu var han blit urolig, græten og utaalmodig i sin tale og hele maate at være paa. Som regel tar de fødte spillere sit held med en viss sindsro; det er amatørspillere og spekulanter der mister hodet og blir nervøse, eftersom det gaar op og ned. Sir Talbots første spekulation hadde vist sig heldig, fordi Lord Herndale hadde utfylt den vindende parts kontrakt med Sir Talbots navn.

Til uheld for alle begyndende spillere vinder de gjerne i første spil — og fristet av den gode lykke vedblir de. De tusen pund, han vandt, vækket spillelysten i Sir Talbot og gjorde ham ivrig og begjærlig, og da Herndale — lur som han var — tilraadde ham forsigtighet, kaldte Sir Talbot ham ængstelig og forsagt og blev først rigtig ivrig efterat vove alt.

I begyndelsen lot Herndale sit offer vinde forskjellige summer med en keltet lap — for at gi saken et præg av soliditet og egthet, og Sir Talbot som blev mer og mer ivrig, begyndte at prøve paa egen haand. Da han slet ikke kjendte noget til børspekulationer og lignende, er det unødvendig at si at han tapte, og at han igjen overgav sig til Herndale, som han stolte fuldt ut paa.

Saa fulgte der en række forhandlinger, av hvilke Sir Talbot ikke forstod det



Neue fotogr. Ges., Berlin.

Satyren over sig.

Efter Gotthards Sonnenfelds statuette. Man har høit saa meget fortælle om Pansfloiten og de guddommejige toner der kan avløkkes den, og man er vant til at tro, at alle de smaa skogtrold, som gaar under navn av satyrer eller fauner, er født virtuoser paa dette instrument. At det ikke forholder sig saaledes, gir ovenstaaende Lillede et tydelig indtryk av. Skulde man domme efter denne lille Pans bekymrede ansigt, maa det endog være meget vanskelig at benytte en saadan rørfloite.

ha været en frygtelig tanke for mig, at du nogensinde hadde været glad i en anden mand, at du kanske hadde latt ham kysse dig saaledes — saaledes — saaledes! — Og saa endte det altsammen bare med røk og der var slet ikke ild i det. Tør dine øine, kjæreste. Er du ræd for at jeg ikke skal kunne gjøre dig lykkelig, at du ikke vil bli istand til at holde ut dette nye, fremmede liv her alene med mig? Naa ja, det undrer mig ikke. Men, kjæreste, det er alt hvad jeg har at tilby dig. Vi maa bli her. Jeg kan ikke reise tilbake til England — av de grunde, jeg fortalte dig i Deerbroom.“

Hun klynget sig tættre ind til ham. Hans fuldkomne kjærlighet, hans uindskrænkede tillid jaget bort ønsket om tilstaelse.

„Vi maa bli her og være alt for hver-



Hun klynget sig tættre ind til ham.



Jeanne d'Arc tas tilfange av burgunderne ved Compiègne den 23. mai 1430. Efter maleri av Wheelwright. Fine Art Co., London.

mindre De vilde bli tvunget til at gjøre det.“

„Tak,“ sa Eva, „og vil De nu ikke fortælle mig litt om Deres reiser?“

Han trak sig tilbake næsten med et uttrykk av skræk.

„Nei, nei!“ utbrøt han. „Hvad ondt har De gjort mig, siden jeg skulde behandle Dem saa daarlig?“

„Ja, men det vilde interessere mig meget,“ sa Eva. „De har været saa mange merkelige steder og gjort saa mange vidunderlige ting —“

„Aa — hold endelig op,“ sa han med noget der lignet en stønnen. „Skuf mig ikke! Jeg ventet noget ganske andet av Dem. Det spør alle mennesker mig om. Alle synes det er deres pligt, og hvis jeg ikke kjeder dem tildøde, ser de ut som om jeg gjorde dem en ulykke. Nei, si ikke noget —“ for Eva hadde aapnet sine læber for at forsikre ham om at hun var likesaa nysgjerrig som alle andre mennesker, og at det slet ikke vilde kjede hende — „men hvis De ønsker at høre noget om hvad jeg har gjort — og jeg gir Dem mit æresord paa at det ikke er noget særlig vidunderlig — saa kom og hør mig holde et foredrag torsdag i Britisk samfund.“

„Ja tak, jeg skal nok komme,“ sa Eva.

„Jeg skal sende Dem en billet,“ sa han og skrev hendes adresse op paa sin mandsjet. „Jeg håder at holde foredrag — håder al offentlighet. Jeg kan ikke indse at jeg har gjort noget der er værd at gjøre ophevelser over. Jeg har gjort det for at more mig, og jeg vilde ha gjort det, hvis det ikke hadde moret mig. For øieblikket er jeg meget mer optat av London — av alt hvad der er at se her. Jeg er som en skolegut, der har faat ferie.“

„Jeg elsker London,“ sa Eva.

Saa begyndte de at tale om London, denne store by, der er saa belagende som en vakker, mystisk sfinks — lignende en kvinde; de utvekslet meninger, talte om Dickens'

Ingen historisk figur staar med en saadan glorie av fantasi og eventyr om sig som den franske bondepikene Jeanne d'Arc. Hun var den tarvelige, enfoldige bondepikene, som i dyp sorg over sit lands forsmædelse og ulykke tror at høre englene og den hellige jomfru kalde hende til vaaben for Frankrike. Hun blir saa begeistret, at hun formaar at rive alle med sig. Da mændene har opgit alt, er hun kvinden som gaar ind paa mændenes plads og rusker alle op til kamp og til daad. Og lykken staar hende bi. Klædt i jern, tilhest, fører hun de franske krigere til seier efter seier over englænderne, hun stormer fæstning efter fæstning, og tilsidst fører hun den uduelige og svake kong Karl den 7de til domkirken i Reims og lar ham salve og krone der. Men hendes maal var nu at faa befriet hele Frankrike fra det engelske herredømme, og hun førte tropperne mot Paris, der var besat av englændere og burgundere, som var paa englændernes side. Det var forgjæves, at hun rendte storm mot fæstningen, stormen blev avslaat, og Jeanne selv blev saaret i benet. Allerede dette skadet hendes anseelse, og man tvilte om sandheten av hendes himmelske sendelse. De andre franske hærførere støttet hende heller ikke, og kongen var hurtig faldt tilbake til sit orkesløse og vellystige driverliv. Med en liten flok tilhængere kastet Jeanne sig ind i fæstningen Compiègne, som blev beleiret av englænderne og burgunderne, vovet et utfald, men blev lat tilfange av de burgundiske tropper den 23. mai 1430. I fire måneder sat hun i et noksaa mildt fangenskap hos fyrsten av Ligny paa dennes slot „Beau revoir“. Fra den franske konges side blev der intet gjort for at befri hende, og englænderne tvang nu Ligny til at utlevere Jeanne mot en sum av 10,000 livres. Hun blev ført til Rouen, anklaget for trolddom og for „tilbedelse av djævelen“ og dømt til at brændes levende. Dommen blev vel forandret til livsvarig fangsel paa vand og brød mot at hun underskrev en erklæring, i hvilken hun avsvor alle sine paa-staaede meninger, og lovte ikke mer at anlegge mandsdragt. Men da man plaget og pintet hende i fængslet, tok hun sin erklæring tilbake, og blev derpaa, som uforbederlig kjællerske, brændt paa baalet paa Rouens torv den 30. mai 1431. Hun er senere kanonisert som helgeninde av den katolske kirke, og endnu staar hun for det franske folk som den reneste og skjønneste inkarnation av jomfruelighet, hengivenhet, tapperehet og fædrelandskjerlighet.

og Thackerays London, om de prægtige parker, de gamle, historiske bygninger.

Eva talte ogsaa om sit liv paa landet, og gradvis forles samtalen, trods hans motstand, ind paa de fremmede, ukjendte land, han hadde gjennomstreift.

(Fortsættes.)

En høitidsstund.

Jeg sat paa bænken under prækestolen andægtlig, men med sorgbetyngt sind; igjennem kirkens høie ruter solen faldt klart og straalende i rummet ind.

Og lyset funkede i „skibet“s kroner og lagde guldglans over prestens skrud, mens orgelet — som paa et hav av toner — bar menighetens løvsang op til Gud.

Jeg kunde gjennem salmens brus fornemme, hvad tjenesten for hver især betød; høit over koret sleg en ensom stemme, en kvinderøst, saa skjælvende og blød.

De ord, som tiden bragte til at falme, forlenet hun nu med en skjønnhet ny; først nu forstod jeg ret den gamle salme som uttrykk for et hjertes morgengry.

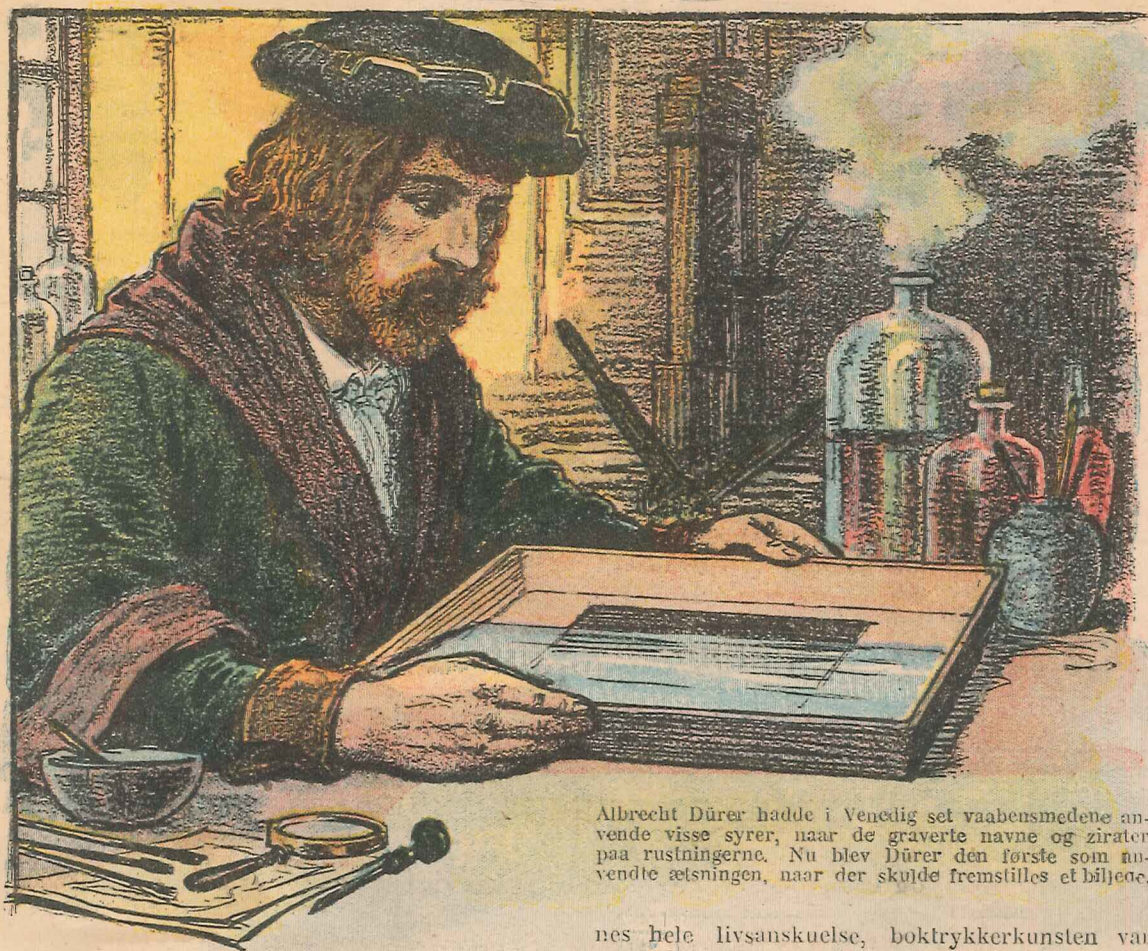
Saa mørk var natten, tidt hun maatte græde, mens træt ad tvilens smale vei hun steg; men hvilken fryd, da troens rene glæde blev hendes eiendom, og mulmet veg.

Aa, denne sang! En kvindesjæls erfaring i bløte rytmer bølget mig imod.

Uventet fandt jeg her en skjønn forklaring av, hvad jeg hittil kun som drom forstod.

Nei, aldrig nogensinde vil jeg glemme hin fjerne søndag, klar og solbelyst, da jeg blev baaret av en kvindestemme høit over sorg og savn mot livets kyst.

Anders K. Olsen.



Albrecht Dürer hadde i Venedig set vaabensmedene anvende visse syrer, naar de graverte navne og zikrater paa rustningerne. Nu blev Dürer den første som anvendte ætsningen, naar der skulde fremstilles et biljæne.

fire aar, og han fortæller i sin selvbiografi, at det var fire strenge og frygtelige aar for ham med lug og slag, med erling og plagerier fra de andre „arbeidsknogte“s side. Men saa havde han kært at rive farver og sætte en tegning op, og nu gjorde han, som hans far havde gjort før ham, og som alle haandverksvende gjorde i tiden. Han greb den krøket stav, hans mor pakket under taarer hans randsel, og med seks sølvthalere i lommen og faderlige formaninger vandret han ud i den vide verden, foreløbig til Basel. Da var han 19 aar, og det var i aaret 1490.

Det var en sterk brytningstid den gang, det gjæret i videnskaben, i religionen, i menneske-

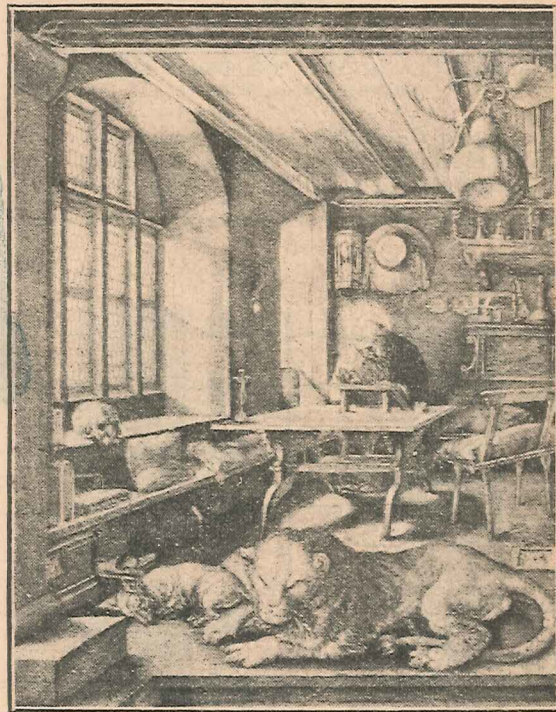


„Gravlæggelsen“, et træsnit af Albrecht Dürer. Hittil hadde man bare hat den haandskrevne og haandmalte bok. Nu kom den trykte bok, og Albrecht Dürer og andre av datidens kunstnere smykket den med sine træsnit. Figurerne er klædt i samtidens dragter. Man lægger merke til manden i forgrunden med flos-halten.

nes hele livsanskuelse, boktrykkerkunsten var opføndel og menneskene hadde faat en ubændig trang til at læse. Hittil hadde man bare hat de haandskrevne bøger med haandmalte billeder, nu fik man den trykte bok med træsnitene. Albrecht fra Nürnberg gik ind til en boktrykker i Basel, han tegnet og skar træsnit til en gammel komediebok og til en bibel for ham, og man saa istedetfor de gamle, plumpe snit pludselig fuldødig kunst paa papiret. Det var en hel revolution i boktrykningens verden. Efter to aar reiste han hjem igjen til Nürnberg, han giftet sig med en vakker og rik borgerdatter Agnes Frey, og fjorten dage efter brylluppet vandret han videre. Derav er fortællingen om, at Agnes var en Xantippe, kommet. Det skal ikke være sandt. Det var hans vandrelyst, som drev ham. Han kom til Venedig, og aldrig hadde han set en saa stor og rik kunst som den, der her ufoldedes av Mantegna, Tizian og Giorgione. Her i Venedig blev nogen av hans største religiøse billeder til. Et av dem kjøpte keiser Rudolf senere, og billedet var for alle

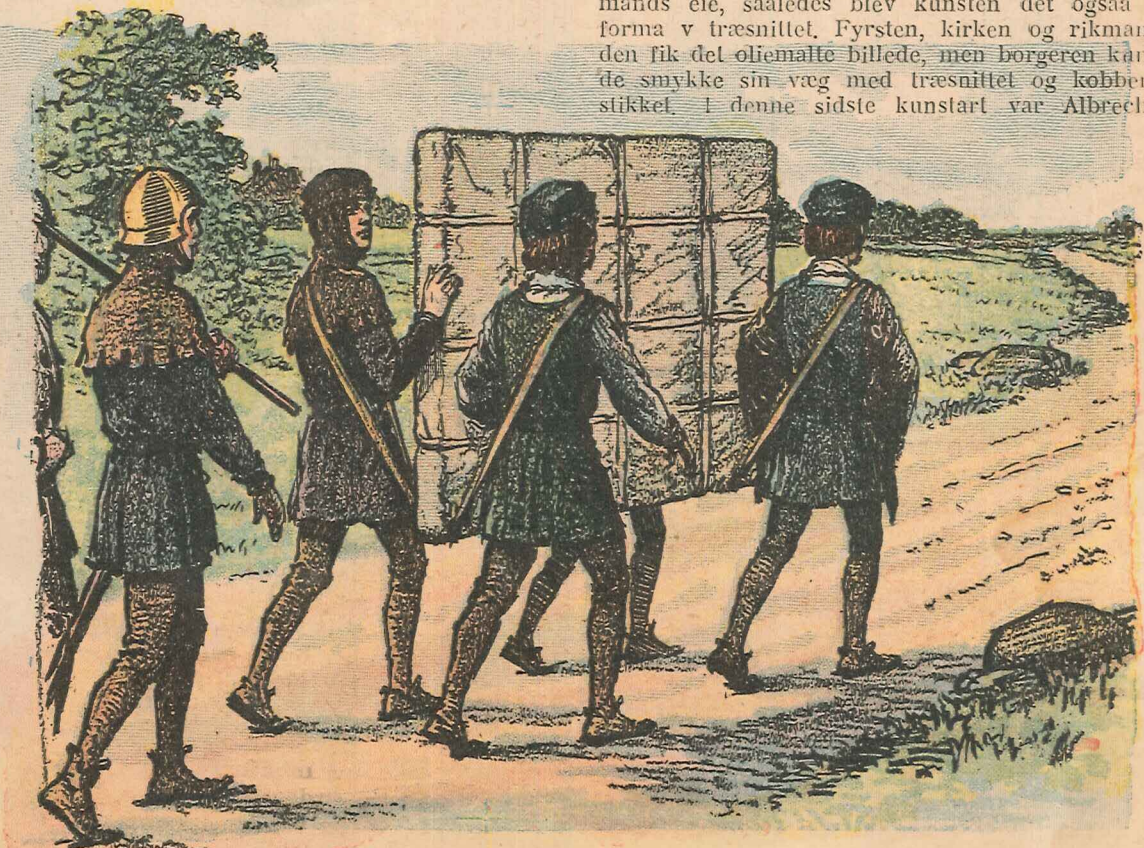
saa kostelig, at man ikke betrodde det til en vogn, men lot fire mand bære det fra Italien til Prag.

Igen er mester Albrecht hjemme, han kjøper mester Wohlgemuths verksted, og nu kan han la stokken danse paa sine gamle plageanders rygge. Han maler, saa hans ry gaar over verden, han maler allertavler og keiserbilleder, allegoriske fremstillinger og helgeners liv, og han maler det allsammen, saa man frydes over al denne middelalderlige djerne kraft og humor. Efter tidens mode gir han hyppig sine gammeltestamentlige figurer moderne klær paa, og han er ikke ræd for at la klærne være baade lappede og smudsige. Selv da han maler Kristus, som gaar til Emaus med de to apostle, gir han alle tre mænd kapper paa skulderen og flos-hatter paa hoderne. Men hvor meget han end er kunstner, glemmer han dog aldrig, at han ogsaa er haandverker. Forøvrig gled i de



Den hellige Markus skriver evangeliet. I forgrunden evangelistens allegoriske løve, men interiøret er fuldstændig som i et tysk hjem i det 16. aarhundre — like til tøflerne under bænken ved vinduet.

tidens Nürnberg kunsten og haandverket over i hverandre. Han cicelerde det tunge sølv, han tegnet til byens træskjærere, og han blev kobberstikker. Utallige næsten er de træsnit, som han enten har tegnet eller baade tegnet og skaaret. Likesom den trykte bok nu næsten blev hvermands eie, saaledes blev kunsten det ogsaa i forma v træsnittet. Fyrsten, kirken og rikmanden fik det oliemalte billede, men borgeren kände smykke sin væg med træsnittet og kobberstikket. I denne sidste kunstart var Albrecht



Keiser Rudolf hadde kjøpt et billede av Dürer, og han fandt det saa kostelig, at han ikke vilde betro det til nogen vogn, men lot det bære helt fra Italien til Prag.



Et litet utsnit av et av Dürers træsnit: „Samson og løven“. Utsnittet viser hele Dürers minutiøse og omhyggelige tegnearbeide.

Dürer ogsaa den første, der anvendte estningen som hjælpemiddel. Han hadde i Italien set, at vaabensmedene anvendte visse syrer, naar de

skulde gravere navne, zirkater og skjolde paa rustninger. Nu tok han ogsaa syren i sin tjeneste, naar han graverte kobberplaten.

Paa en reise til de sydtyske og flamske steder nær blev mester Albrecht nu rolig i sin fødreneby til sin død, og han glædet sig ved baade keiserens, fyrsternes og pavens høie gunst. Men endna mer glædet han sig over sine medborgeres dype respekt. Der var i tiden en saadan agtelse for kunstneren og kunsthåndverkeren, som man vanskelig nu kan forestille sig, og de hadde med sin zunft og lav en overmaade stor indflydelse paa sine byers styre. Da Albrecht Dürer traadte frem med en hel ny plan til Nürnbergs forsvar, lo man ikke av ham, men skjænket hans planer en alvorlig overveielse, og bare den omstændighet, at de vilde bli for dyre at utføre bevirket, at man ikke fulgte dem. Siden viste de sig rigtige nok, og hans ideer var i flere hundre aar dem, alle fæstningsingeniører fulgte.

Like op til Nürnbergs borg og vold, klint op til kirken, kan man endnu finde et ældgammelt, litet vertshus, som heter „Zum Bratwurstglocklein“. Sagnet vil, at der sat mester Albrecht Dürer mange aftener i haandverkernes og kunstneres kreds sammen med den rike Jeronimus Holzschuher og den glade mestersanger og skomaker Hans Sachs, med Jakob Maffels, med den trofaste ven Pirckheimer og med sin hjælper, træ-



Kurfyrst Friedrich den Visse av Sachsen, Luthers ven og beskytter, et av Dürers vidunderligste træsnit. Billedet er et eneste uttryk av kraft, myndighet og klokskap, og det staar i teknisk henseende saa høit, at det vel aldrig er blitt overtruffet.

skjæreren Jeronimus Andrea, Mægtige krus av sten og træ stod paa bordet, der var ol i kanderner, der blev tatt djervt og høit, og verten la bordplate til for de kraftige slag som understreket en bestemt mening. Det var et billede av middelalderlig lynd og kraft, av kunstsans og ærlig begeistring for ærlig og godt arbeide. Det lille vertshus er endnu et minde om disse mænd, og hele Nürnberg er endnu et minde om deres kunst.

Nogen faa skritt derfra, paa St. Johannes' kirkegaard,

kan man endnu finde gravstenen over den velbyrdige og kunstfærdige mester Albrecht Dürer.

Noter for de som ellers ikke kan spille:
„Hosianna Davids søn.“

Melodi av G. J. Vogler (1749-1811).

an- sig- sig- kom- na- Væl- sig- kom- na- Væl- sig- kom- Da- nad- na- den, na- an- Væl- nad- Som- mer- Hans Her- namn- na- i- si- Ho- si- an- vids- Son! re- re- han- i- Ho- si- an- vids- Son!

Notebladet stikkes ned paa de sorte tangenter, saaledes at de hvite og sorte striper paa bladet kommer til at staa like over de hvite og sorte tangenter, mens den øverste del av bladet brettes ned bak loket. Følg zikk-zakstreken med øinene, anslaa tangenterne i den rækkelige streken angir, hold tangenterne nede længere eller kortere tid, eftersom merkerne er bredere eller smalere, og tøl sagte med i teksten stavelse for stavelse.

Solsikken.

Av A. Dalskoy.

Hvem kjender ikke solsikkerne, disse pragtfulde, store, gule blomster, som fra midtsommer og til sent paa høst straalte ut fra haverne som gyldne sole.

Men hvor mange tænker egentlig paa, at disse planter, som vi hittil her i landet udelukkende dyrket for deres vakre blomsters skyld, kan bli en økonomiplante av allerstørste betydning for et land.

Skjønt den er dyrket saa langt tilbake i tiden som historien rækker, idet man finder den omtalt i meddelelserne fra Mexikos oldtidskultur, saa er det dog til en viss grad verdenskrigen, der har ført den frem i første linje.

Solsikkerne eller solblomsterne, som de benævnes i andre lande, stammer fra Amerika, dels fra Nordamerika og dels fra Mexiko og andre dele av Centralamerika. Der findes 55 sorter og et meget betydelig antal varieteter. Planteslegtsens botaniske navn er *Helianthus* eller *Helios* = Solen og *Anthos* = blomst, og i systemet hører den til de blomsterkurvedes store familie. Franskmandene kalder den soleil *tournesol*, englænderne *sunflower* og tyskerne *sonnenblume*.

Det, der har bevirket, at man i denne vanskelige tid har heftet oppmerksomheten paa denne planteslegt, er den yderst mangesidige nytte som man kan ha av den. Der findes saa at si ikke den del av planten som ikke kan benyttes og ofte endog til flere forskjellige formaal.

Rollen er et velsmakende næringsmiddel hos flere forskjellige sorter, særlig hos jordskokken og *helianthi*.

Stænglerne anvendes som nyttegras og som brændsel, marven i den til forskjellig teknisk bruk. Bladene er et udmerket fôr til gjeter, faar, svin m. fl. De unge knopper brukes som salat; de kan dog kokes og spises som grønnet. Blomsterne er fortrinlig bifôr og finder megen anvendelse som prydblomster. De har for mange gartnere stor betydning som indtægtskilde, især de finere sorter og varieteter av staudesolsikkerne. Og endelig frøene, de spises i raa tilstand som nøtter. Enhver som har reist i Rusland vil erindre, hvorledes den jevne befolkning spiser solsikkefrø baade ilide og utide. Av frøet presses olje, det indeholder over tyve procent derav, og med de moderne maskiner kan 15-16 procent avvindes. Oljen har en alsidig anvendelse til margarin og andet spisebruk, til fernis og fine oljefarver, og endelig avfaldet fra frøet presses sammen i kaker og anvendes som kreaturfôr — solsikkekaker.

Man kan neppe tenke sig en plante med en mer mangesidig anvendelse, og det spørsmaal ligger derfor nær, om man ikke her i landet burde interessere sig meget mer for dens dyrkning end hittil. Vi mangler i høi grad oljestof, og det ser trøende nok ut for os med hensyn til flere forskjellige andre næringsmidler.

Dyrkingen.

Siden engang i det 16de aarhundre har solsikken været dyrket i Europa. Særlig er det den etaarige solsikke he-



Solsikkemark i Rumænien. Solsikken er ikke alene en pen, men ogsaa en noisom og nyttig plante, og den yder sin nytte saavel til den, som bare dyrker den i det smaa og f. eks. noies med at lægge de 5 kjerner, som naar de spirer op og sætter frugt, gir føde et helt aar til en liten papegoie, — som til den, der tilsaar hele marker dermed. Paa billedet ses en stor solsikkemark i Rumænien. Her staa blomst ved blomst i uoverskuelige mængder, et hav av gult med tusener av brune oer, som alt sammen lover rik høst av kjerner, som gir „smør“ til brodet og for til kvæget samt hjælper til at gjøre grisen til snart en saga blot.

Helianthus annuus, som man har dyrket, men ogsaa jordskokken (*topinambour*), *H. tuberosus*, *helianthi H. doricoides*.

Den etaarige solsikke kan bli indtil 4 meter høi og blomsterne kjempemæssig store, fra 35-50 cm. i tvermaal. Hver blomsterkurv kan indeholde 2000 frø. Man betenke denne umaadelige frugtbarhet, at et enkelt frø kan gi 2000 fold. Hvis poteterne var likesaa frugtbare, vilde hver potet gi 2 tonder, og man vilde paa 1 tonde jord avle 22,000 tdr. poteter eller ikke mindre end 2,200,000 kg.

Solsikkens frø er forholdsvis store, litt fattrykte, graa eller striped. Frøskallen er ganske tyk, men let at fjerne, og det omslutter en

stor, gulhvitt, velsmakende kerne. Denne kerne kan nydes raa, den smaker som nøtter, og i nogen egne av Amerika brukes den til brød, men hovedanvendelsen er dog til fabrikation av olje.

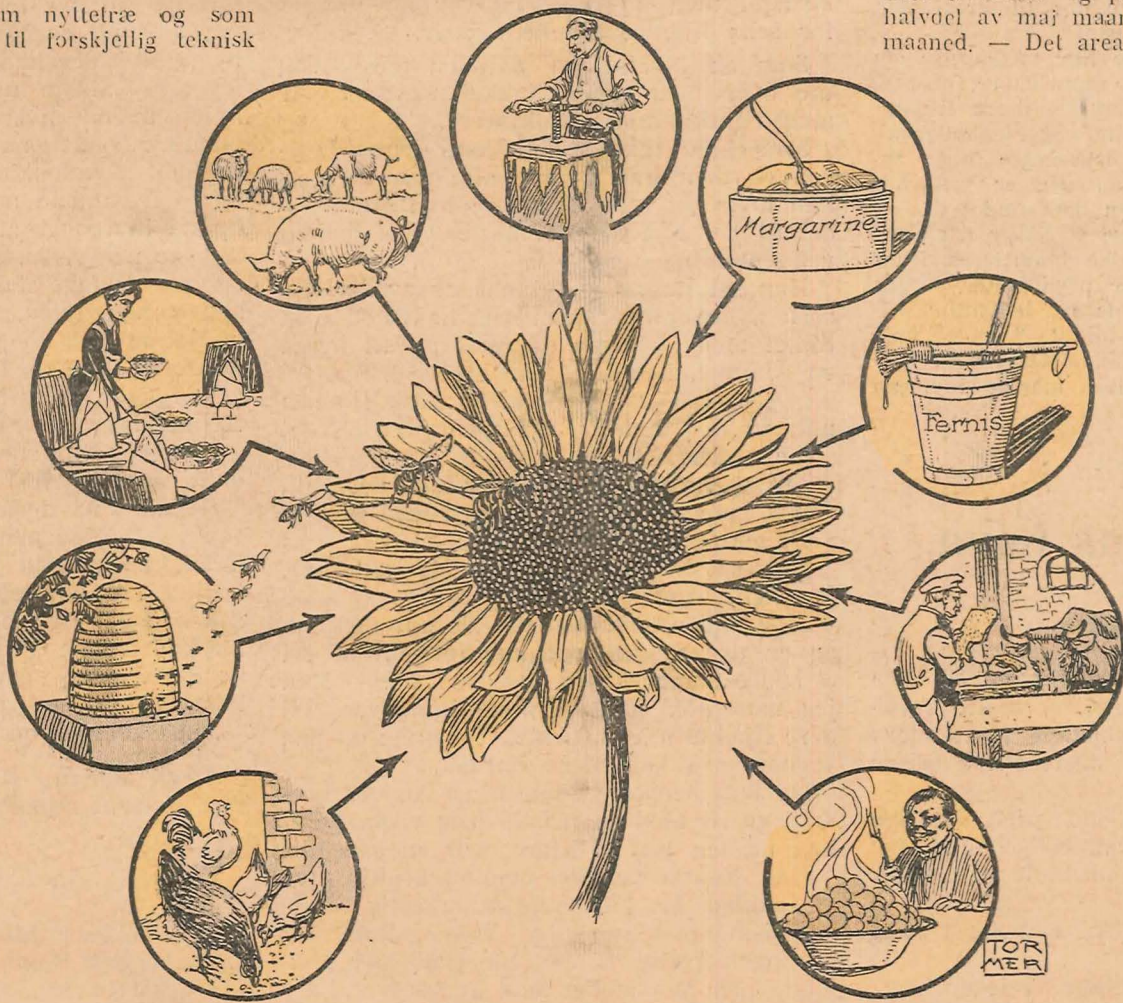
Dyrkingen er meget let. Man kan saa frøet paa friland paa blivestedet i slutten av aprilmaaned, og man lægger da 3-4 kjerner sammen i et 3-4 cm. dypt hul. Naar planterne vokser frem, fjerner man de svakeste, saa at bare en plante blir tilbake paa hvert sted og med en avstand mellem planterne av 60-70 cm. Blir sommeren imidlertid fugtig og kanskje kjølig, særlig i slutten, saa vil planterne som dyrkes paa denne maate ikke naa at modne frøet. Det er derfor sikrere at saa frøet først i varmebede eller frøkasser og plante planterne ut i sidste halvdel av majmaaned. Frøet saes da i aprilmaaned. — Det areal, hvor man vil dyrke den etaarige solsikke, maa være solrikt, men dog ha læk av hensyn til de høie planter og vindens grep i de store blade og blomster.

Jorden bør helst være godt gjødslet og kraftig. Solsikken er en graadig plante, som forbruker meget kvælstof og meget kali, og dette sidstnevnte stof kan man endog med fordel utvinde av plantens aske.

Naar man i de tyske skrifter skriver, at solsikken er en noisom plante, saa maa dette forstås saaledes, at atbyttet staa i forhold til jordens kvalitet. Den kan trives paa mager jord, men gir da ogsaa smaa og faakjernede blomster.

Sommeren igjennem forlanger solsikken ingen særlig pleie, først naar frøene begynner at modnes, maa man beskytte dem mot fuglene, og etterhaanden som blomsterkurvene modnes, skjæres de av og torres. Indhøstningen av frøet er den vanskeligste periode, fordi de utviklede frø og blomster let angripes av skimmelsop og odelægges. Dette undgaas ved en hurtig torring av planterne og noie bortfjernelse av syke plantedele. De halvmodne frø og blomsterkurvene er udmerket til hønsefôr. Man kan tørre og knuse blomsterne og blomsterbunden og blande det i hønsefôret hele vinteren.

Der findes adskillige varieteter av den etaarige solsikke, men den store,

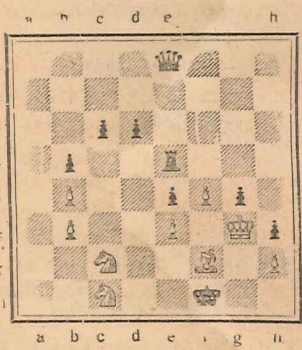


Hvad solsikken kan gi. Naar man i ord eller billeder fortæller om solsikkens nytte, lyder det som det, det ogsaa virkelig er — et eventyr. Det er som behøvede man blot at uttale et ønske, straks er det da opfyldt. Man ønsker at faa „smør“ til sit brød, og solsikken gir det. Manden overst paa billedet presser av solsikkekjernerne olje, og av olje kan der lages margarin. Eller man kræver fernis til maling eller forkaker til kvæget, og man vil ogsaa kunne faa del av solsikken. Andre ønsker avveksling i kosten, litt andet end de „evindelige“ poteter, og øieblikkelig kommer solsikken med sine knolde og sine unge blade, — knoldene spises som poteter og skuddene og de unge blade som velsmakende salat. Er det billig og godt hønsefôr, der kræves, kan solsikken levere det, og i dens brune blomsterskiver med de gule randblomster søker bierne honning. Faar, gjeter og svin vil solsikken ogsaa kunne gi føde. Men efter hvad f. eks. tyskerne mener, rummer solsikken allikevel en fare for svinene, for kan man faa felt direkte av solsikkens kjerner, sier man dernede, hvorfor da gaa en omvei, og først gi grisene dem og siden ta grisenes fett. I Tyskland er man tilbøielig til at tro, at en forecøret solsikkeavl vil ha en formindskelse av svineavlens tilfølge. I det hele tal omfatter man i Tyskland for tiden solsikken med en saadan kjærlighet og interesse og sætter saa store forhaabninger til dens ydelse, at grisene maa være forberedt paa alt. Der sættes vældig kraft ind paa dyrkingen, alle skal være med: lærerne skal i skolerne vise barna, hvordan man dyrker solsikker, Tysklands vandrende ungdom: haandverkssvenden, som gaar fra by til by, og studenten, der er paa fottur, — alle skal de ha solsikkekjerner med i lommen og slø dem langs veiene og ved bredden av sjøer og sumpede steder, naar de ved paasketid drar ut, og det er likefrem foreslaat, at der efter krigen hvert aar skal feires en solsikke-paasketest med utsendelse av store skarer tysk ungdom med solsikkefrø til utsæd, saa at landet, naar sommeren kommer, kan staa med et prangende flor av de gule kjempblomster, først til pryd og pynt og siden til nytte for mennesker og dyr.

av Jens Jensen og mig. Vi har tillatt os at lægge en liten fælle for Dem, og De var saa elskværdig at gaa i den. Vi antok det for sandsynlig at De vilde forsøke et kup, naar De fik høre at Jens Jensen var reist, og det eneste sted, hvor De hurtigst mulig kunde bli av med grisene, var som bekjendt markedet her. Alt dette har vi været saa forsynlige at ta med i beregningen."

Lars Hansen fik endelig sin velfortjente straf, og Viggo Jarl og Jens Jensens bedrift var i lang tid staaende samtaleemne paa egnen.

Litt hodebrud.



Schakopgave nr. 1609.
Av Knud Johansen, Valby. (Original.)
Sort: K, T, 6 B = 8 br.
Hvit: K, D, 2 S, L, 5 B = 10 br.
Hvit begynder og gjør mat i 3 træk.

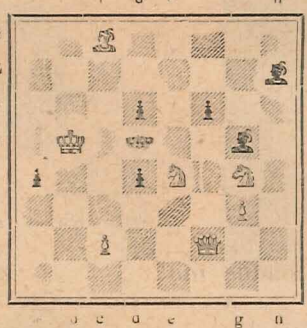
Schakopgave nr. 1610.

Av dr. Z. Mach, Böhmen. (War aw Courier, 1898.)

Sort: K, 2 L, 4 B = 7 br.

Hvit: K, D, 2 S, L, 2 B = 7 br.

Hvit begynder og gjør mat i 2 træk.



Løsning av schakopgave nr. 1606.

1. Th2 - h7, Lb1 x T. 2. Se8 x f6, Dd5 - f5. 3. Sf4 - d3.
1., ♘. 2. Th7 - c7 †.

Løsning av schakopgave nr. 1607.

1. Lh2 - f4 og mat i neste træk.

Løsning av gaaderne i forr. nr.:

1. Sol - Los. 2. Mor - Rom.

Løsning av bokstavkvadraten i forr. nr.:

J	U	R	A
U	R	A	L
R	A	A	B
A	L	B	A

Regneopgave.

En kone hadde 3 kurver med epler. Hun tok noen epler av den første kurv og la i den 2den, og det var akkurat likesaa mange som der i forveien var i den 2den kurv. Saa tok hun saa mange epler som der oprindelig var i 3die kurv, fra 2den kurv og la i 3die kurv. Der var nu 20 epler i hver kurv. Hvor mange epler var der fra begynnelsen i kurv nr. 1, 2 og 3?

Bokstavkvadrat.

Bokstaverne skal omflyttes saaledes, at de lodrette og vandrette linjer lyder likt og betegner: 1. Navnet paa en nordisk gud. 2. En digtart. 3. Et klippeskjær.

D	E	E
O	O	R
R	T	V



Løsning paa billedgaaderne i „Gamle mundheld og talemaater“:

1. At gaa tilsengs med hønsene.
2. At faa en lang næse.
3. At fore en paa glatis.
4. At la noget gaa ind det ene øre og ut det andet.
5. At stikke noget under stolen.
6. At skjære alle over en kam.
7. At være kommet paa sin rette hylde.
8. At sætte en bom for noget.



Hver gang en avdeling soldater drog ut fra en by, spilte regimentsmusikken „The girl I left behind me“.

„The girl I left behind me“.

Denne berømte sang blev til henimot slutten av det attende aarhundre og var straks den mest anvendte avskedssang i hær og flaae. Man har manuskriptutgave av sangen fra saa tidlig som 1770, men allerede længe før den tid var den kjendt overalt i Irland og hortles mer end nogen anden sang paa Dublin's gater. Etter at sandsynlighet stammer sangen fra Irland, skjönt det aldrig er lyktes at gjøre tydelig rede for hvem der har skrevet tekst eller melodi.

Den navnkundige, vandrende harpespiller Arthur O'Neill, som levde fra 1730 til 1815, fortalte engang, at han hadde lært sangen av sin læreremester Owen Keenan, da han var i guttealderen, og at denne igjen paastod at ha hørt en ældre kollega spille den.

Om grunden til, at sangen blev indført i hær og flaae som avskedssang, lever endnu følgende tradi-

tion: I et av de regimenter, som laa garnisonert i det sydlige England, tjenstgjorde en irsk musikkdirektør, som hadde den ikke almindelige tilbøielighet at forelske sig i ethvert pent pikeansigt han saa. Musikkdirektøren tok dog aldrig alvorlig skade paa sit hjerte av disse hyppige forelskelser, for de forsvandt like saa hurtig som de vakttes, og saaledes kom det sig, at han hadde en „sweetheart“ i hver by, hvorigjennem regimentet passerte. Den forelskede kapelmester fik nu en dag det indfald at la musikken spille „The girl I left behind me“, da tropperne drog ut av byen, og dette paafund vandt saadan anklang hos saavel officerer som menige i hæren, at alle andre musikkdirektører snart saa sig nødsaget til at ta idéen op. Saaledes kom melodien til at lyde hver gang en avdeling soldater drog ut fra en by, og saaledes gik det til at sangen snart blev kjendt som en farvelsang. Og henimot slutten av det attende aarhundre blev det endog anset som brud paa god tone og en fornærmelse mot byens damer, dersom regimentsmusikken undlot at la den kjendte melodi lyde naar tropperne drog bort.

Saadan er „The girl I left behind me“s historie. H. T.

„Piken som blev tilbake“.

Allegretto.

Gammel irsk melodi.

Før vil maa-nen sluk-kes, so-len dø, før vil for-stam-me min stem-me, før vil vin-den kru-se do-dens sjo, end jeg vil hen-de glem-me. Før de al-ler sid-ste av-skedsord vil mig bin-de al-le da-ge til den pi-ke, som jeg troskap svor, men som e-ne blev til ba-ge.

NYT FRA ALLE LAND.

Redigert av Kristian H. Holtvedt.



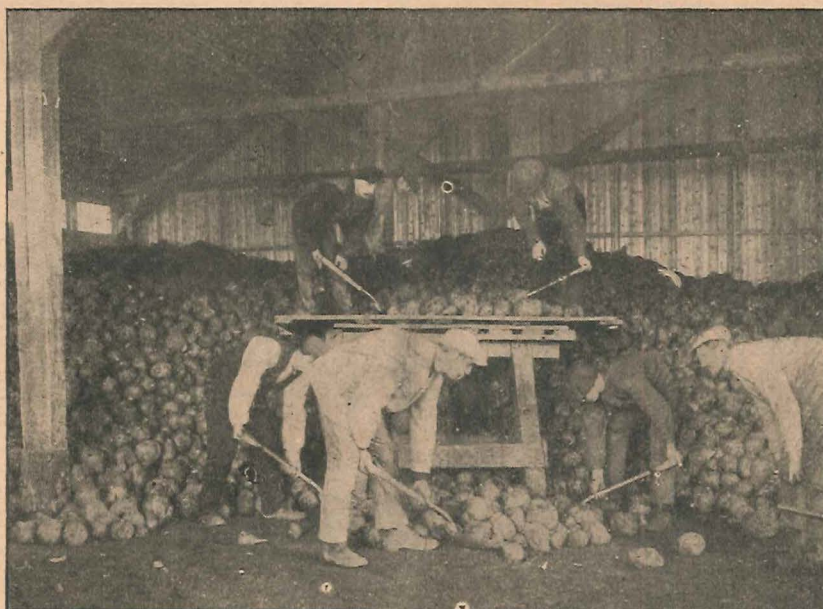
Den nyutnævnte finske generalkonsul Edw. Stjernvall i sit kontor paa Grand hotel, hvor det nyoprettede finske generalkonsulat foreløbig er installert. Han er forretningsmand og nærer stor tillid til en for begge parter tjenlig handelsforbindelse mellem Finland og Norge.



Myntgravør Iv. Thronsen, Kongsberg, har nu indleveret sin avskedsansøgning efter at ha været ansat ved Mynten siden 1879. Det er et langt og fortjenstfuldt arbejdsliv den 65 aarige hædersmand har bak sig. Heved 400 forskjellige mynter og medaljer skyldes ham.



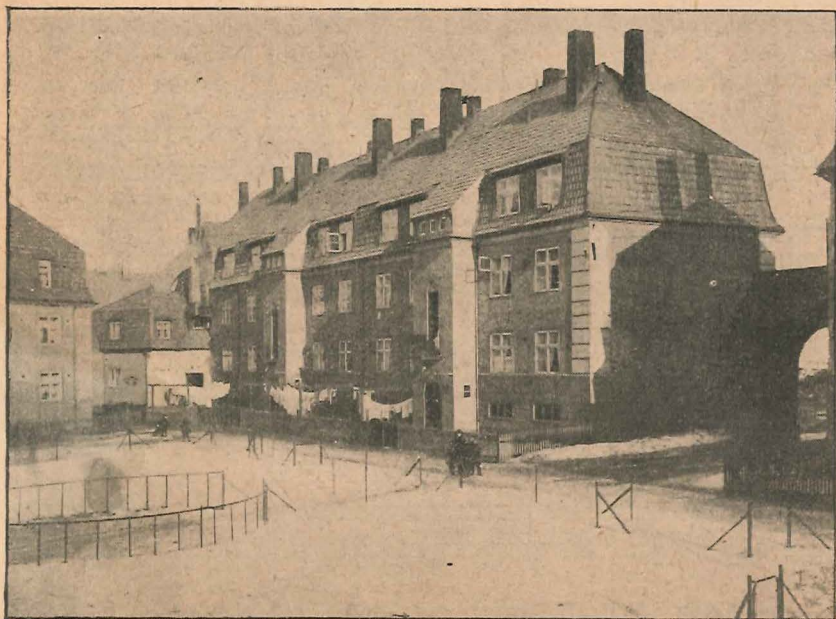
Sogneprest Chr. Bruun til Johannes menighet i Kristiania har nu i en alder av 79 aar indleveret sin avskedsansøgning. Hans navn er kjendt videnom i landet som folkehøjskolebestyrer, som geistlig og som en ivrig skribent paa det kirkelige, det politiske og andre omraader.



Under kaalrabiens tegn. I høst var det neppe nogen som trodde, at der ved siden av de mange andre mangler ogsaa skulde bli potetnød i landet. Men derhen er det altsaa nu kommen. Paa ovenst. billede ser man endel av den første kaalrabilast fra Danmark til Kristiania.



Politimester Nergaard i Bodo som tillikemed etpar, tre andre politimænd blev antastet av arbeiderne ved Sulitjelma anlæggene og truet paa livet, da de skulde avhente den som hovedmand for optøerne paa Drevjemoen isommer dømte arbeider Nedby fra Saltdalen. Affæren har som man vet antat omfattende dimensioner.



For at avhjelpe den overhaandtagende bolignød blev „Industriens kreditforening for egne hjem“ forleden konstituert. Foreningen omfatter det hele land, og dens opgave er at yde laan mot pant i bebyggede eiendomme i de byer og bymæssig bebyggede strok som foreningens styre maatte bestemme. Man venter sig meget av dens virksomhet. Imidlertid fortsætter ogsaa bykommunerne sit arbeide med boligsaken. Til fuldførelse av byggeforetagender paa Store Ullevaal og Lindern vil Kr.a kommande saaledes antagelig nu bevilge næsten 2 mill. kroner. Vi hit-sætter her etpar billeder fra disse vakre bebyggelser — tilv. fra Lindernkomplekset, tilh. fra havebyen paa Ullevaal. — Fot. Skarpmoen.

værelse, var han et øieblik blit staaende dypt bevæget indenfor døren, betat av hendes ynde og elskelighet. Og i det han møssommelig tvang sig til at være rolig, hadde han tal hende i sine arme og hadde sagt:

„Glem aldrig, min hjertenskjære Josta, at jeg sætter din lykke høit, høit over min egen. Lov mig at du vil ha tillid til mig i alle ting, og at du vil komme til mig med alle dine ønsker. Jeg vet ikke om jeg har handlet rigtig i at binde dig til mig. Under tiden har jeg hat store betænkeligheter ved det. Men tro mig, det er mit inderligste ønske at gjøre livet lyst og vakkert for dig, og at jeg gjerne vil bringe hvilket som helst offer for din skyld.“

„Han er saa god og ædel — det piner ham at han ikke kan elske mig. Elsket han mig, saa vilde han ikke si et eneste ord nu. Da vilde han ta mig i sine arme og kysse mig — saaledes som jeg længter efter at han skal kysse mig.“

Saaledes tænkte Josta.

Hans ro hadde gjengit hende hendes. Skjønt hendes hjerte banket som om det skulde sprænge hendes bryst, la hun stille sin haand i hans og sa alvorlig:

„Rainer, jeg vil som altid ha tillid til dig. Jeg er bare besjælet av ønsket om at bli dig en trofast livsledsagerinde og opfylde mine pligter overfor dig. I mit hjerte bor en ubegrænset høiagtelse og hengivenhet for dig, og jeg ønsker bare at du alltid maa være tilfreds med mig og at ingen av os nogensinde vil angre dette skritt.“

Grev Rainer hadde git meget til, at Josta istedetfor alle disse ord frivillig hadde git ham bare et eneste kys.

Saa var de begge gaat ned til bryllupsgjesterne, begge to med hjertet fuldt av længsel og kjærlighet og begge ivrige efter ikke at la sig merke med noget. Hvor meget lykkeligere vilde de ikke ha været, hvis de hadde været mindre stolte, mindre hensynsfulde! Hvor ofte skaper ikke menneskene sig selv sorger og bekymringer, uten at ane og ville det. Saaledes adskiller dyder undertiden menneskene, likesom feil og laster. At forlie noget for hverandre kan virke likesaa ødelæggende som haarde og saarende ord, som blir fremstøtt ubehersket.

Middagen var tilende, og i det virvar som opstod efter oppbruddet fra bordet gik fru v. Seydlits bort til Josta.

„Barn, nu er det paatide at du klær dig om til reisen,“ sa hun og førte Josta ut av den muntre kreds.

Ingen andre end de tre personer som uavbrutt iagttok hende — grev Rainer, hans bror og grevinde Gerlinde — la merke til brudens forsvinden.

Grev Rainer opsøkte straks sin svigerfar, da han saa Josta gaa med fru v. Seydlits, for endnu at avtale forskjellige ting med ham for avreisen.

Grev Henning saa med brændende øine efter den slanke skikkelse, og et suk und-

slap likesom en stønnen hans læber. Hvis han hadde kunnet følge sit hode, saa vilde han ha faret efter Josta, grepet hende i sine arme og ha sagt:

„Følg ikke med Rainer — du elsker ham ikke — du vet ikke hvad du gjør! Jeg kan ikke slippe dig, fordi jeg elsker dig.“

Men han stod stiv og ubevægelig og hans ansigt var blekt og fortrukket. Hans øine fulgte endnu Josta gjennom det tomme sideværelse, og han saa at hun, for hun forlot det, mistet et hvitt kniplingslommeterklæ — hendes brudelommeterklæ. Hun hadde ikke lagt merke til det, og døren lukket sig efter hendes lange slæp.

Da kom der liv i grev Hennings ansigt. Hurtig, med sikre skritt, likesom draget av en magnet, gik han ind i sideværelset. Han saa sig sky omkring — værelset var tomt! Hurtig bøide han sig ned efter det fine, hvite tørklæ og tok det op. Han skjulle det i haanden som et kostelig bytte og saa sig endnu engang om til alle kanter. Da han sa at han var aldeles alene — han la ikke merke til at grevinde Gerlinde iagttok alle hans bevægelser bak et gardin — trykket han sit bleke ansigt med voldsomhet ned i det fine lommeterklæ, fra hvilket der slog ham en fin parfume imøte. Saa trykket han det mot sine læber — to-tre ganger. Tilsidst gjemte han det med skjælvende hænder paa sit bryst.

Allt dette hadde grevinde Gerlinde lagt merke til; intet var undgaat hende. En vild, triumferende glans lyste ut av hendes øine. Nu hadde hun visshet for at Henning elsket sin brors unge hustru. Paa det bygget han videre paa sine planer.

Kort efter saa grevinde Gerlinde grev Rainer, som hadde lat avsked med ministeren, gaa ind i sideværelset til sin bror.

Grev Henning rettet sig op med et ryk, da han fik se broren, og tvang frem et smil.

„Naa, her finder jeg dig endelig, Henning,“ sa grev Rainer til broren.

„Jeg har lett efter dig overalt. Jeg vilde da ikke reise, for jeg hadde sagt farvel til dig. — Du ser blek ut, Henning — er du ikke frisk?“

Henning tvang sig igjen til at smile.

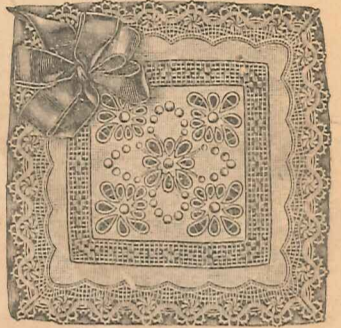
„Jeg har en frygtelig hodepine, Rainer; kanskje jeg har drukket litt for hurtig. Derfor trak jeg mig ogsaa tilbake til dette stille værelse, for at sitte litt i ro. Men la dig ikke opholde. Farvel, Rainer — og lykke og held paa reisen — for dig og Josta.“

Om at brodere.

I smaat som i stort synes den tid vi gjennomlever nu at skulle bringe omveltninger. Saaledes er den gammeltdagse kvindesyssel: at brodere, som en tid syntes at være gaat av mode, igjen ved at komme sterkt frem, og det hører nu slet ikke til sjeldenheterne at se damer likesom i bedstemødrenes tid ta sine haandarbeider og broderisaker med sig naar de inviteres ut i selskap. Men selv om nu ikke alle gaar saa vidt, er der ialfald en glædelig tendens ogsaa hos nutidens unge piker til at „ha et arbeide i hænderne“, naar som helst der er anledning til det.

Der eksisterer i vore dage en saadan rigdom av vakre mønstre til at sy og brodere efter, saa man kan være sikker paa at faa baade glæde og nytte av et saadan fritid-besjæftigelse. I „Nordisk Monster-Tidende“ findes der i eks. i hvert nummer en avdeling som omhandler haandarbeider og broderier, og damerne vil ved at abonnere paa denne journal kunne sikre sig alle nye og moderne tegninger til sine broderier. I det sidst utkomne hefte av „Monster-Tidende“ ser man bl. a. de nydeligste venetianske broderier til lommeterklær, smaa servietter, underliv, nattlinner, fikse broderier til bordduker, væsker og tepper, foruten forskjellige navnetræk, kniplemonster osv. Broderimonstre til de avbildede arbeider følger enten gratis paa journalens snitmonsterark eller kan kjøpes som særskilte broderimonstre for 35 ore pr. stk.

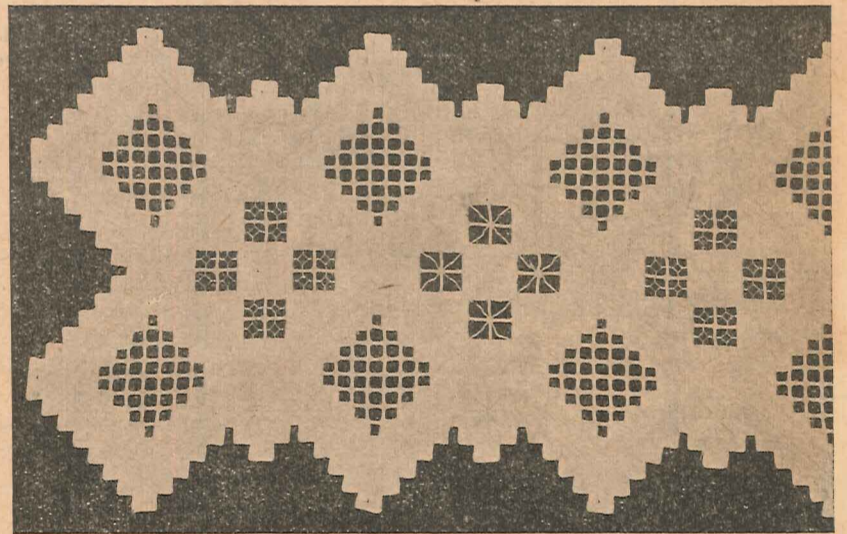
Nu da broder-kunsten som sagt holder paa at opleve en renaissance, anbefaler vi alle haandarbeidsinteresserte damer at stifte bekjendtskap med „Nordisk Monster-Tidende“. Den utkommer hver 14 dag, koster bare 20 ore pr. nr., kr. 120 pr. kvartal, og faaes samme sted som „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49, Kristiania.



17de haandarbeide.

Løper med hardangersøm.

Denne ualmindelig vakre og raske løper syes paa hvil sultan. Med materialet følger et mønster til broderiet. Lo-



peren er ca. 120 cm. lang, 35 cm. bred. Materiale: Stof, garn, mønster, pris kr. 8.65. Bestillingsseddel findes i Raadg. paa side 28.

(Forts.)

En klok hunds bedrift.



1. Den kloke hund sat borte paa hjørnet og filosoferte over sin knurrende mave, mens plakatmanden klister op en plakat for et omreisende sirkus, og slagterguttent slentret forbi med et deilig spekket traug paa hodet.



2. Men den kloke hund var jo ingen klok hund for ingenting, saa ikke for hadde plakatmanden vendt ryggen til, for den trak plakaten løs fra plankgjærdet igjen, takket være det endnu vaale klister.



3. Og her ser man et usedvanlig fiffig utslag av en klok hunds klogskap. Den satte plakaten paa panden og for efter slagterguttent. Da plakaten forestilte en vild løve, gjorde den et frygtelig indtrykk paa slagterguttent.

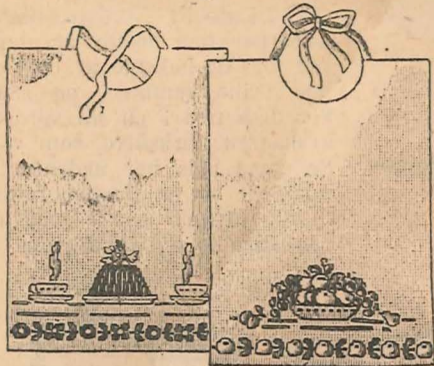


4. Og da selvopholdelsesdriften er en av de sterkeste kræfter i hele naturen, saa tok slagterguttent benene paa nakken (det er forresten underlig, at man løper bedst paa den maate) og overløt alle de gode saker i traug til den kloke og sultne hund.

Hvad der interesserer damerne.

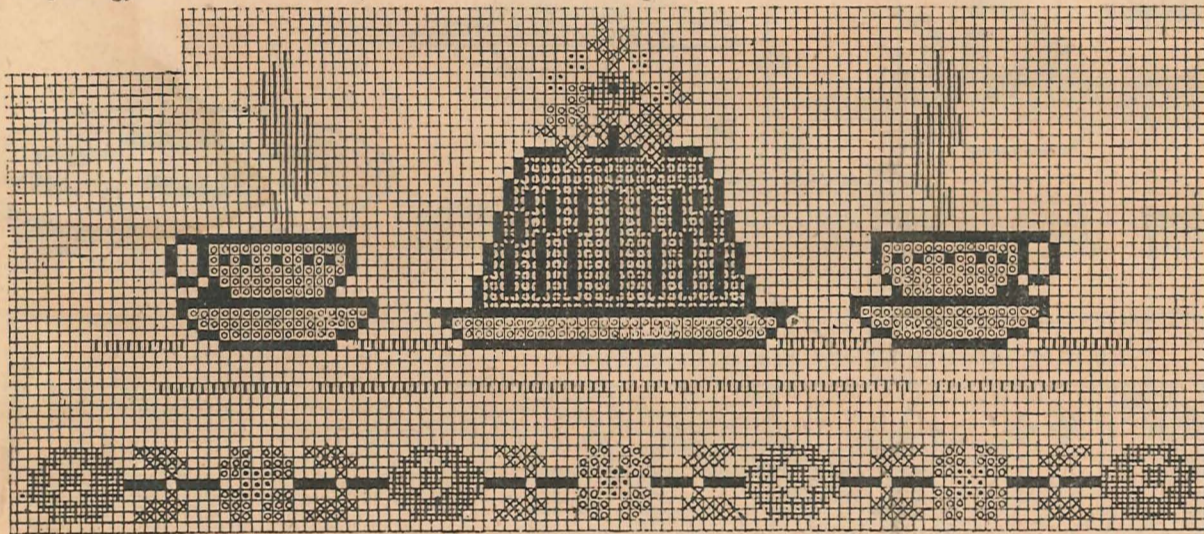
To spisesmekker med korsstingsbroderi.
(Hertil horer bill. 1-4.)

Spisesmekken syes af hvitt aïdastof, som fal-des smalt i kanten, og 2 cm. fra den nederste



Bill. 1 og 2. To spisesmekker med korsstingsbroderi.

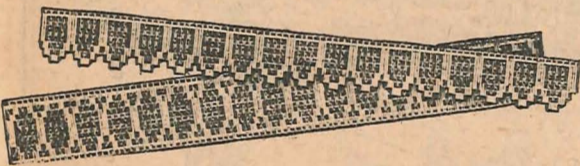
kant paabegynder man broderiet, der udføres ef-



Bill. 3. Typemønster til korsstingsbroderiet paa spisesmekken bill. 1.

Forklaring af Tegnene: rød, gul, sort, grøn, brun, lysegraa, blaa.

ter typemønstrene bill. 3 og 4 med firetraad-glansegarn i de ved tegnene angitte farver. Aïdastoffet maa vælges i en finhet, saa at 9 st. i 2 cm. fylder et rum af 2 cm. Tilsidst forsynes spisesmekkene med lange, hvite knytebaand.

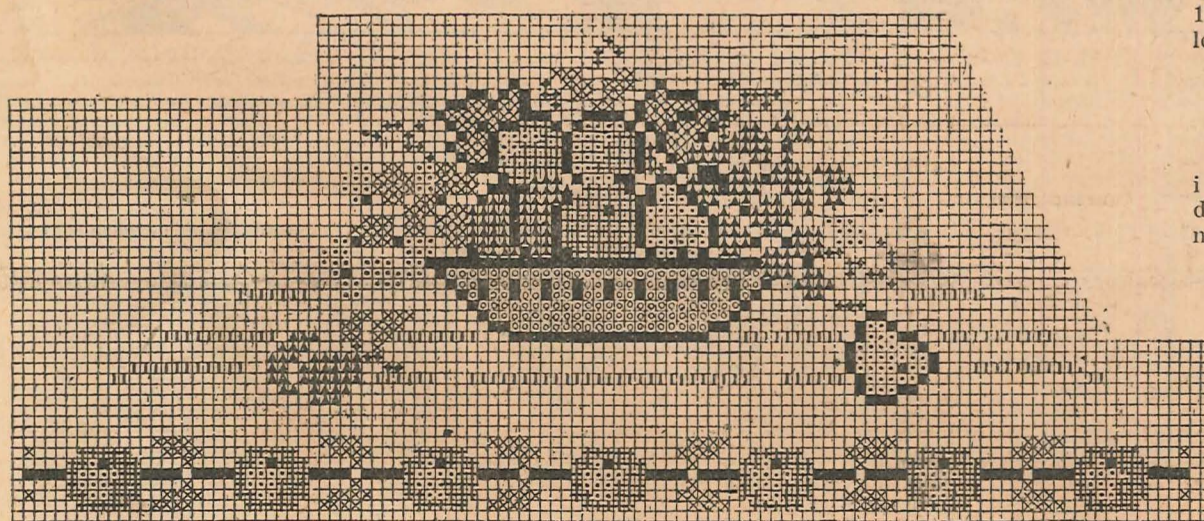


Bill. 5 og 6. Heklet blonde, 5 1/2 cm. bred, og tilsvarende heklet mellemverk, 6 cm. bredt.

Heklet blonde, 5 1/2 cm. bred, og tilsvarende heklet mellemverk, 6 cm. bredt.

(Hertil horer bill. 5-8.)

Man hekler blonden med hvitt hektegarn nr. 70 paa et opslag av 30 l. (luftmasker) i frem- og



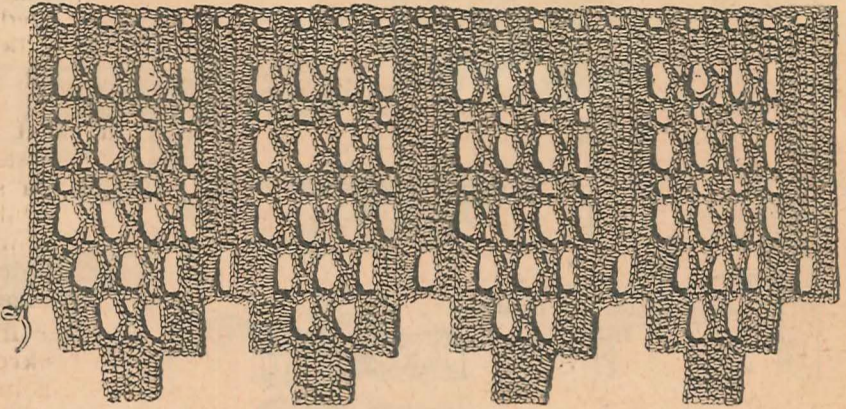
Bill. 4. Typemønster til korsstingsbroderiet paa spisesmekken bill. 2.

Forklaring af Tegnene: rød, gul, sort, grøn, brun, lysegraa, mørkilla, blaa.

tilbagegaende rader saaledes:

1ste rad: 1 st. (stang- eller pindemaske) i den 36te l., 1 st. i hver av de følgende 35 l., 8 l., arbeidet vendes. — 2den rad: 1 st. i den 7de st. i forrige rad, 1 st. i hver av de næste 27 st., 2 l., 1 st. i den 3die rand-l., 3 l., arbeidet vendes. — 3die rad: 2 st. om 2 l., 34 st. ved siden av, herav hekles tilsidst 5 st. om luftmaskerne og 1 st. i den 3die rand-l. (se bill. 7), 8 l., arbeidet vendes. — 4de rad: 1 st. i den 5te l., 1 st. i hver av de følgende 11 masker, †, 5 l., 5 st. springes over, 1 st. i den næste st., 2 l., 1 st. i den trediefølgende st., og fra † gjentas 1 gang, 5 l., 5 st. springes over, 1 st. i hver av de følgende 4 st., 2 l., 1 st. i den 3die rand-l., 3 l., arbeidet vendes. — 5te rad: 2 st. om 2 l., 1 st. i hver av de næste 4 st., †, 3 l., 1 f. m. i den trediefølgende l., 3 l., 1 st. i den næste st., 3 st.

1 st., 3 st. ved siden av, og fra † † gjentas 1 gang, 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 5 l., 1 st. i den følgende st., 3 l., 1 f. m. 3 l., 7 st., 3 l., arbeidet vendes. — 8de rad: 6 st., 5 l., 1 st. i

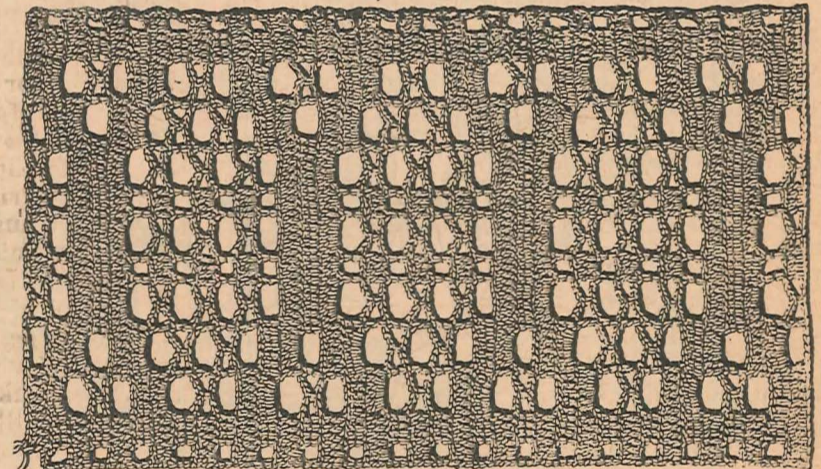


Bill. 7. Mønster til den heklede blonde bill. 5. Naturlig størrelse.

den næste st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 0, 5 l., 1 st. i den følgende st., 2 l., 1 st. i den trediefølgende st., og fra † gjentas 1 gang, 5 l., 4 st., 2 l., 1 st., 3 l., arbeidet vendes. — 9de rad: 6 st., †, 3 l., 1 f. m., 3 l., 4 st., og fra † gjentas 1 gang, 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 5 l., 1 st. i den næste st., 5 st. om de følgende 5 l., 1 st. i den næste st., 3 l., arbeidet vendes. — 10de rad: 12 st. (se bill. 7), †, 5 l., 1 st., 2 l., 1 st. i den trediefølgende st., og fra † 1 gang gjentas, 5 l., 4 st., 2 l., 1 st., 3 l., arbeidet vendes. — 11. rad: 36 st., hvorav der stadig hekles 1 st. i 1 st. eller 2 st. om 2 l. eller 5 st. om 5 l.; derpaa 8 l., arbeidet vendes, og saa gjentas der fra 2den rad.

Mellemverket hekles ogsaa med heklegarn nr. 70 i frem- og tilbagegaende tverrader. Man slaar op 63 l.

1ste rad: 1 st. i den 60de l., 1 st. i hver av de følgende 11 l., 5 l., 5 l. springes over, 1 st. i den næste l., †, 3 l., 1 f. m. i den trediefølgende l., 3 l., 1 st. i den tredienæste l., 1 st. i hver av de følgende 3 l., og fra † gjentas 1 gang, 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st. i den tredienæste l., 5 l., 5 l.



Bill. 8. Mønster til det heklede mellemverk bill. 6. Naturlig størrelse.

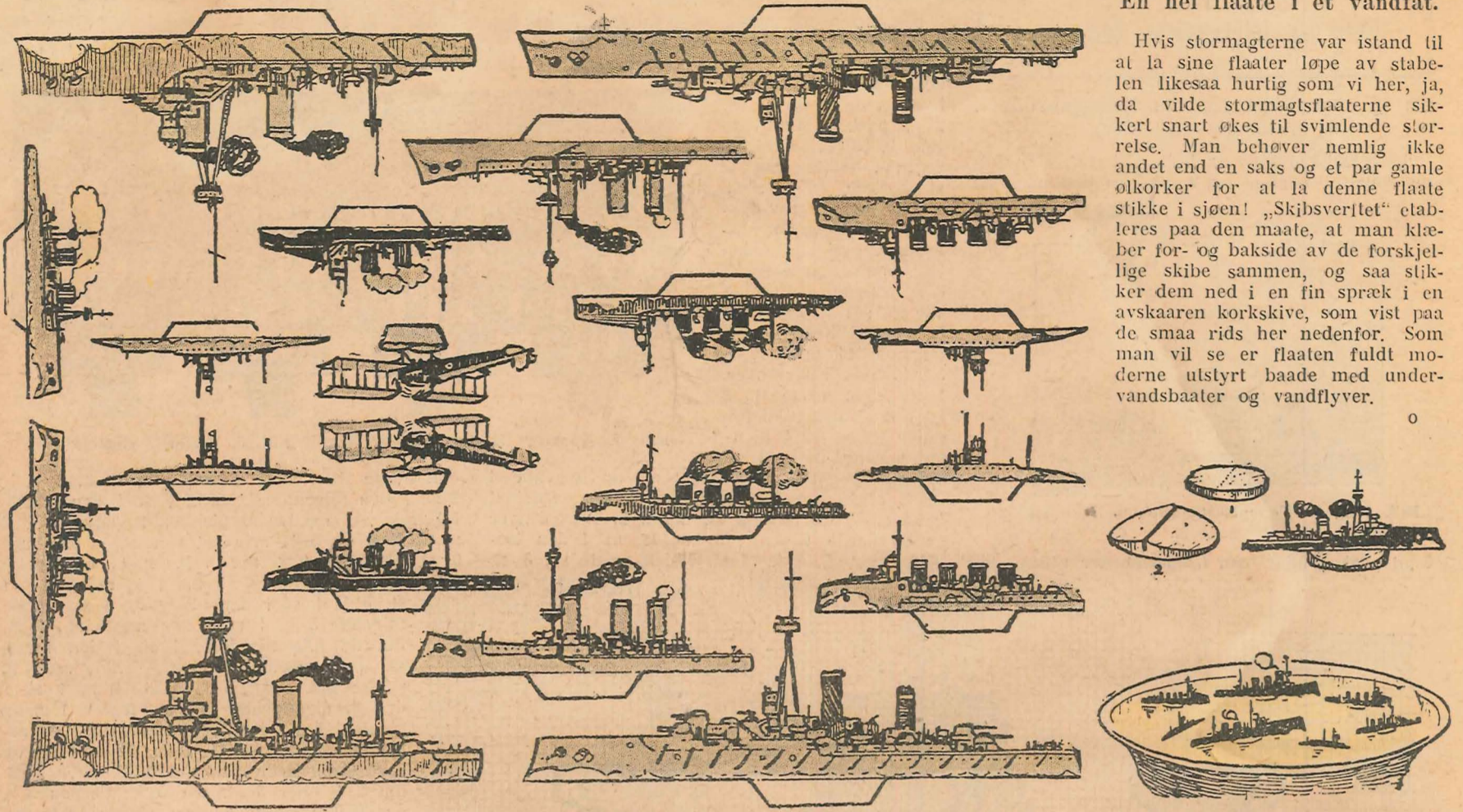
springes over, 1 st. i hver av de følgende 13 l., 5 l., arbeidet vendes. — Herfra kan man let arbeide videre efter det tydeligde.

Middel til at styrke øinene.

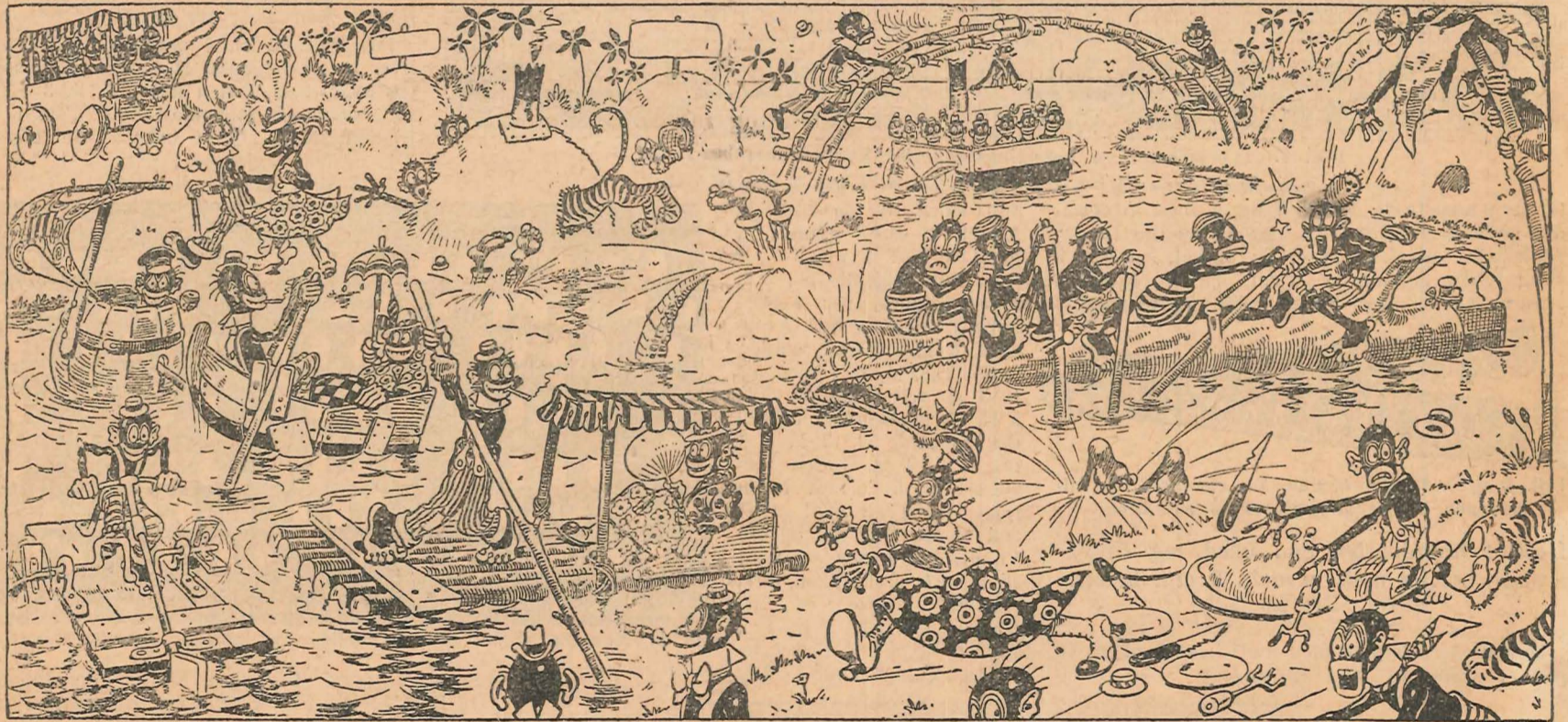
Hertil anbefales, at man koker litt fennikel i en kop melk og lar blandingen avkjøle. Heri dypper man saa en lerrets-klut, og om aftenen, naar man lægger sig, lægger man den over øinene og lar den ligge hele natten. For at hindre at klædet glir bort fra øjenlokene, kan man allerlettest av et rent lommeterklæde lage ei bind som man knytter utenom omslaget. Naar man vaakner den følgende morgen, vil man finde, at den eiendommelig brændende smerte i de angrepne øine er stanset, og ved oftere anvendelse av dette aldeles uskadelige middel vil smerten snart forsvinde fuldstændig.

En hel flaaete i et vandfat.

Hvis stormagterne var istand til at la sine flaaeter løpe av stablelen likesaa hurtig som vi her, ja, da vilde stormagtsflaaeterne sikkert snart økes til svimlende størrelse. Man behøver nemlig ikke andet end en saks og et par gamle ølkorker for at la denne flaaete stikke i sjøen! „Skjibsverftet“ etableres paa den maate, at man klæber for- og bakside av de forskjellige skibe sammen, og saa stikker dem ned i en fin spræk i en avskaaren korkskive, som vist paa de smaa rids her nedenfor. Som man vil se er flaaeten fuldt moderne utstyrt baade med undervandsbaater og vandflyver.



Et litet folkelivsbillede fra Øvre-Kongo.



Det hører til denslags billeder som det er vanskelig at overskue paa en gang. Der er saa mange detaljer. Og saa er Øvre-Kongo jo ogsaa et fremmed gebet for de allerfleste; man vil dog hurtig bli paa det rene med, at befolkningen bestaar av negre, det ser man paa farven. Det er interessant at lægge merke til de forskjellige baattyper som er i bruk. Like fra det urgamle system med en almindelig træstamme til

det sterkt moderne med skovlhjul og forgaffelstyr. At apekatter sætter pris paa kokosnøtter til andet end til likefrem at spise, faar man ogsaa et tydelig indtryk av, naar man lægger merke til negerstyrmanden paa træstammen. At man skal være forsigtig med at spise frokost i det grønne, ser man i nederste hjørne tilhøire, og at man heller ikke er sikker, selv om man sitter i ro og mak inde i sin straahtytte, ser man

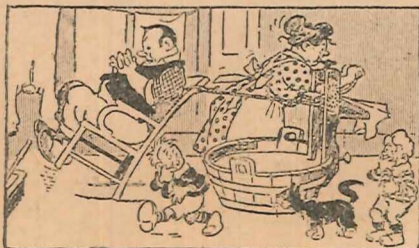
omtrent midt paa billedet; men hvorledes damerne faar anbragt sine hattenaaler, vil man kanske være lidt i tvil om, naar man studerer den flygtende skjønhed i billedets underkant. Der er selvfølgelig mange flere enkeltheder, man vilde kunne henviser til ved et saadant folkelivsbillede, men ved noiere gjenemsyn vil man sikkert selv finde dem.



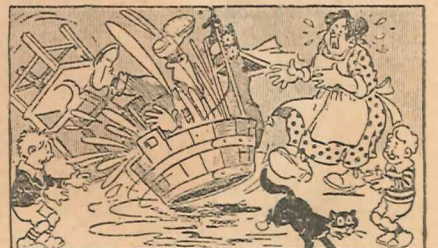
Vi hadde vaskedag, og jeg følte mig søvniq.



Guttene derimot var vaakne og spekulerte paa gavtyvestreker.



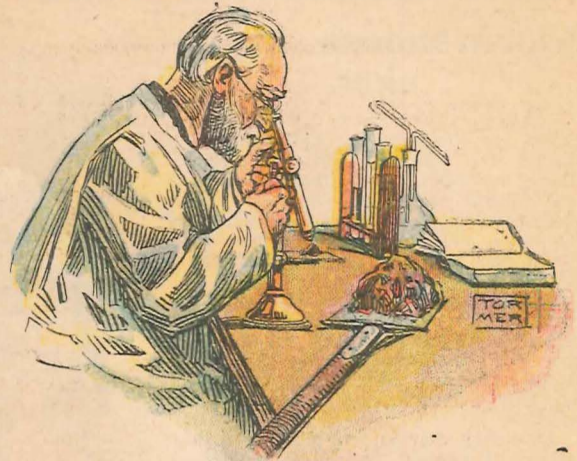
De bandt en snor fast i min stol og bort om valsen paa rullen.



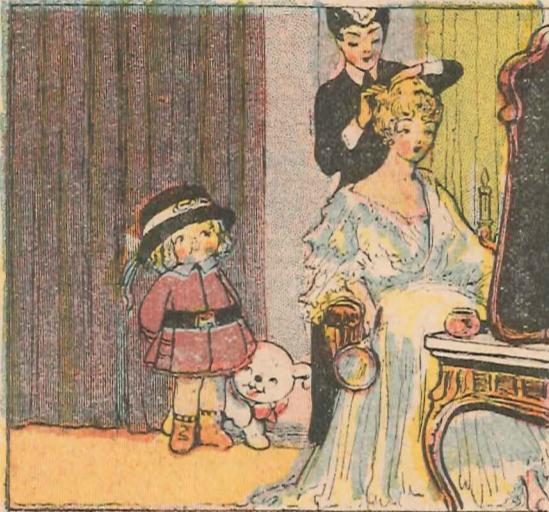
Resultatet var forskrækkelig.

„Et uhyre“.

Er dette frygtelige uhyre en sjeslange eller en eventyr-drage med ildspyende svelg? Tvertimot. Det er et av de for mennesker mest uskadelige, smaa væsener i verden, en uskyldig, liten rundorm. Hele hemmeligheten er, at den lille fyr er blitt forstørret nogen tusen ganger. Den er saavist ingen sjeldenhet, som man ikke kan grave et spadestik jord op av sin have, uten at bringe hundreder av dens like frem for dagen, men de er ganske vist saa smaa, at man overhodet ikke ser dem med blotte øine. Vi pleier at betrakte jord og smuds som en død masse, men et forstørrelsesglas viser os tvertimot, at det er fullt av myldrende liv, av mikroorganismer, som ustanselig bevæger sig. Hver kvadratmeter jord er en verden, hvor der leves og arbeides og kjempes for tilværelsen av bitte smaa væsener, og for de mindste av disse ser den relativt store rundorm sikkert likesaa skrækindjagende ut som her paa vort billede.



Lises eventyr. Hvordan det gik, da Lise hadde sin nye vaarhat paa for første gang.



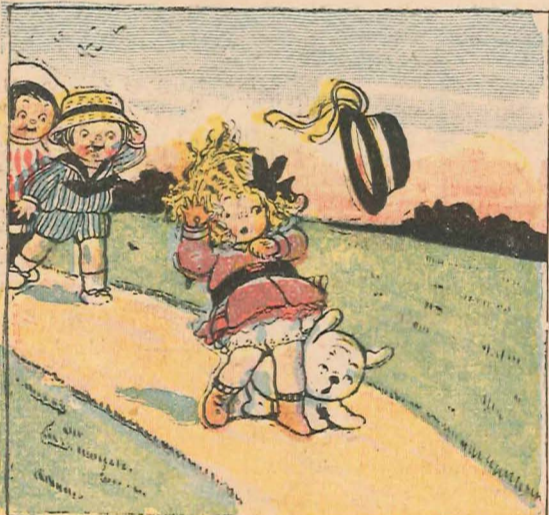
1. Lises mor: „Veiret er saa deilig, saa du kan gjerne gaa en liten tur med Fido, Lise. Jeg møter dig om en halv times tid og tar dig med paa visitter, saa du maa endelig være forsiktig og ikke ødelægge dine nye kler.“



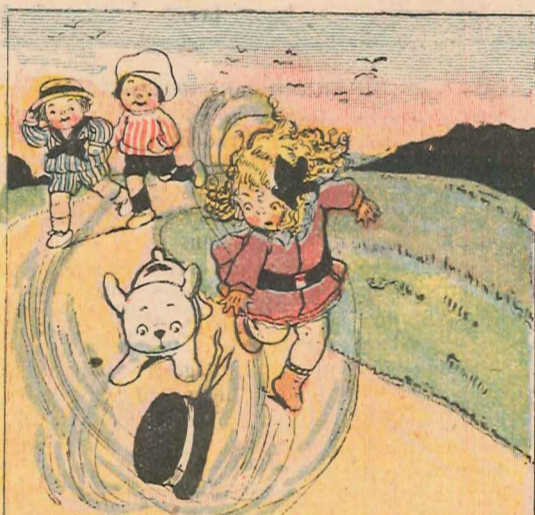
2. Guttene: „Se paa Lise! Hun setter op en mine, som om hun mindst var blitt dronning!“
Lise: „Vi bryr os slet ikke om hvad saadanne uskikkelige gutter sier, Fido! Lat som om du ikke ser dem!“



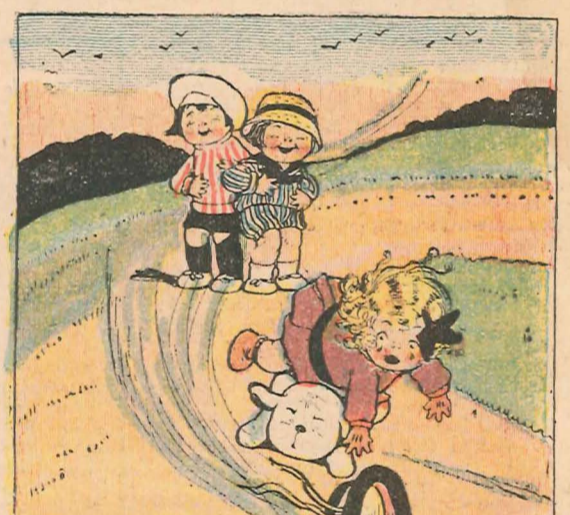
3. Lise: „Uf hvor det blaaser! — Der hadde jeg nær mistet min fine, nye hatt!“
Fido: „Og jeg holdt paa at blaase helt væk!“



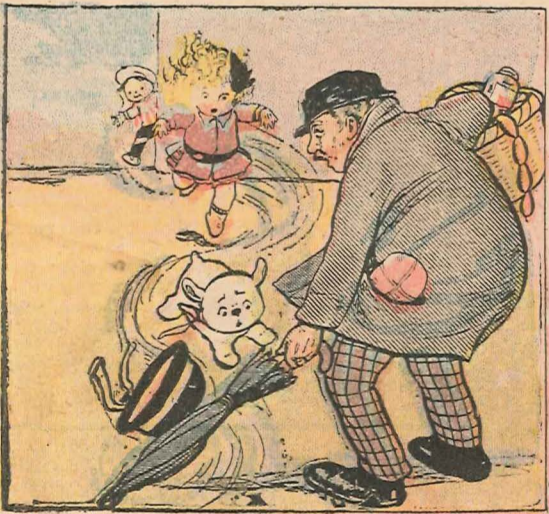
4. Lise: „Aa — hjelp! Hvad skal jeg gjøre? — Nu fløi den allikevel — min nydelige, nye hatt!“
Guttene: „Hurra —!“



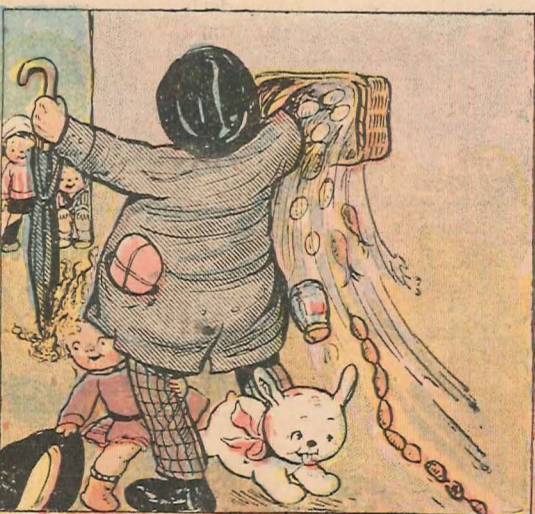
5. Lise: „Skynd dig etter den, Fido! Ta den! Skynd dig — skynd dig!“
Fido: „Ja, ja, jeg løper jo saa fort jeg kan!“



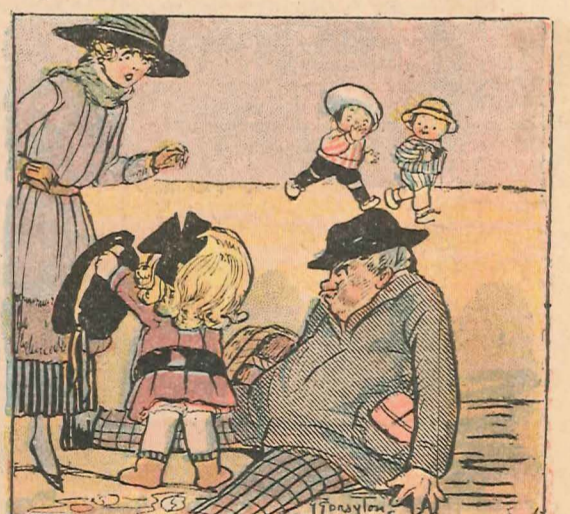
6. Lise: „Saa, nu har jeg den — aa, Fido, nu veltet du mig, og jeg var like ved at naa den!“
Fido: „Reis dig op igjen! Du trykker mig ganske flat!“



7. Lise: „Nu orker jeg snart ikke løpe mer — jeg er sikker paa, at jeg aldrig faar min hatt igjen!“
Manden: „Du skal ikke være lei over det, lille pike, nu skal jeg ta den til dig.“



8. Manden: „Ei, ei, pas da paa! — Dere veltet mig!“
Lise: „Mange, mange tak, det var forfærdelig snidvt av Dem, — nu har jeg den!“



9. Lise: „Aa, mor, tænk dig, hatten min blaaste av mig, og jeg kunde ikke naa den, men manden stanset den for mig. — Den er aldeles knust, men jeg har den da.“
Manden: „Og Deres lille hund løp bort med alle mine polser!“

Morsom humoristisk lektüre.

Til underholdning i selskaper, foreninger, ved festligheter eller hvorsomhelst man samles i en sluttet kreds er flere av disse bøker likefrem uundværlige.

Ved bestilling er det tilstrækkelig paa bestillingssedlen at opgive bøkernes numre.

- Nr. 150. **Onkel Frederik fortæller.**
En samling av 31 humoristiske historier, fortrinlig egnet til oplæsning og gjenfortælling. Pris 2 kr.
- Nr. 151. **Md. Petersens logerende.**
En samling av humoristiske fortællinger. Læseren vil se sig fordærvet over at læse om den joviale Md. Petersens fataliteter med sine mange forskjellige logerende. 2 bind. Pris pr. bind 1 kr.
- Nr. 152. **Hvad skal vi mere os med?**
En samling anvisninger paa gaader, anekdoter, skaaftaler, drikkesange, hurtignakkeri og anden morsom tidsfordriv. Pris kr. 0,60.
- Nr. 153. **Den store troldman.**
Samling av 100 let utførlige tryllekort og behændighetskunster. Pris kr. 0,50.
- Nr. 154. **„Blus“.**
Haandbok for gemytlige selskapsfolk. Samling av komiske monologer til fremsigelse eller oplæsning samt digte og deklamationer til bruk i selskap o. l. 25 forskjellige samlinger. Pris pr. samling kr. 0,60.
- Nr. 155. **120 forskjellige taler,**
alvorlige og humoristiske, til alle leiligheter saasom konfirmation, forlovelse, bryllup, jubilæum etc. Pris kr. 0,60.
- Nr. 156. **Spaakort.**
52 stk. i foterale. Kr. 0,50.
- Nr. 157. **Cyprianus store drømme- og spaabok.** Pris 1 kr.
- Nr. 158. **Den gamle cyprianus.** Kr. 0,35.
- Nr. 159. **Den syngende mand.**
Danmarks bedste visebok. Ialt utkommet i 8 bind. Hvert bind indeholder 150 ældre og nyere sange (232 s.). Der er fædrelangssange, rørende kjærlighetsdigte og de glade revyviser, kort sagt, der er noget av alt. Pris pr. bind kr. 1,20.



- Nr. 160. **Tyrolerferdinands efterladte viser.**
De rigtig gamle yndede viser. Kr. 0,60.
- Nr. 161. **Glade bekjendte.**
Humoresker, monologer, deklamationer etc. til oplæsning og gjenfortælling (128 store sider). Kr. 1,00.
- Nr. 162. **Kjærlighetsbreve.**
Anvisning til at skrive kjærlighets- og friebreve etc., samt stamboks-, kjærlighets- og fødseldagsvers. Kr. 0,60.
- Nr. 163. Anvisning til at gjøre lykke hos herrerne. Kr. 0,50.
Nr. 164. Anvisning til at gjøre lykke hos damerne. Kr. 0,50.
- Nr. 165. **Landmandens dyrlægebok.**
Anvisning til at kjende og helbrede de fleste sygdommer hos heste, hornkvæg, faar og svin samt til opdrætning, fodring og fedning av disse dyr. Pris 1 kr. 25 øre.

Nyttige praktiske bøker.

- Nr. 166. **Brev- og formularboken.**
Ca. 80 anvisninger til at skrive alle slags dokumenter og breve, saasom klager, ansøkninger, kontrakter, attester, kongebreve etc. Pris 1 kr.
- Nr. 167. **Dr. Schmidts lægebok.**
Anvisning for enhver til at kjende og behandle de hyppigst forekommende sygdommer og lidelser. Paa landet og ombord i skibe, hvor man ikke altid kan have læge, har denne bok ved sine simple, prøvede raad ofte bragt lindring og tilfredshet. Pris kr. 1,25.
- For enhver, der skal reise til Tyskland, England og Amerika, og som paa 50 timer vil lære sig selv at tale det tyske eller engelske sprog uten grammatik, anbefales følgende 2 bøker:
Nr. 168. **50 timer i tysk.** Kr. 0,50.
Nr. 169. **50 timer i engelsk.** Kr. 0,50.

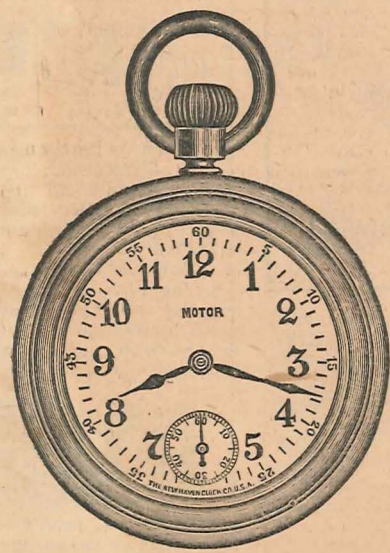
Forsendelsen sker mot etterkrav + porto.
Ordrer større end 10 kr. portofrit.
Frimerker mottages som betaling.

Bestillingsseddel til A. F. J. N. 7.

Omega-Importen,
Postbox 226 — København B.
Send mig omgaaende følgende numre:

Navn _____
Adresse _____
Poststation _____

Egte amerikanske uhre!



Trods alle krigens vanskeligheter er det lykkes os at faa hjem et parti av de anerkjendte amerikanske motoruhre til et meget billig indkjøp, og vi kan derfor atter tilbyte et godt og sikkert uhr, nu som altid **billigst i Norge.**

Dette uhr, som i god og sikker gang langt overtræffer de schweiziske og tyske uhre, er i ekte amerikansk komposition — nikkel- eller guldignende — med garantert holdbar kasse og 2 — to — aars garanti for sikker og præcis gang leverer vi for **kun 10¹⁵** + porto og gebyr mot etterkr.

Enhver, som er avhengig av et godt og sikkert uhr, bør benytte denne anledning nu, da dette uhr ikke kan skaffes igjen før krigen er over. Saafremt uhret ikke tilfredsstillter, tar vi det med glæde tilbake og De faar Deres penge igjen.

UHRLAGERET
Box 21. .: Grubbegt. 8.
KRISTIANIA.

Bestillingsseddel.

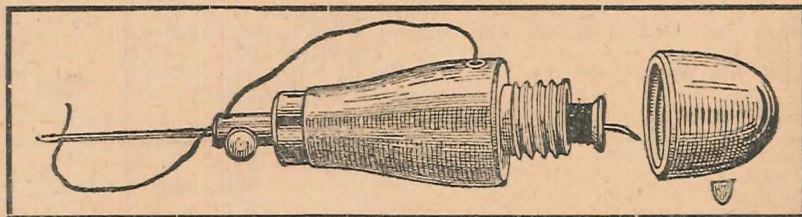
Send mig stkr. av det anerkjendte amerikanske motoruhr med garantert holdbar kasse og to aars garanti for holdbar gang à kr. 10,15 + porto og gebyr mot etterkrav. Saafremt uhret ikke tilfredsstillter, forbeholder jeg mig ret til at returnere det og faa mine penge igjen.

Navn
Adresse
A. F. J.

Netop ført hjem et parti av

Hulstingssylen „Aurora“,

absolut den bedste automatiske syl til reparation av sadler, sæletøi, støvler, telt og seil som er solgt her i landet. Syr som en maskine og kan brukes av alle. Apparatet leveres med bruksanvisning og traad færdig til at sy.



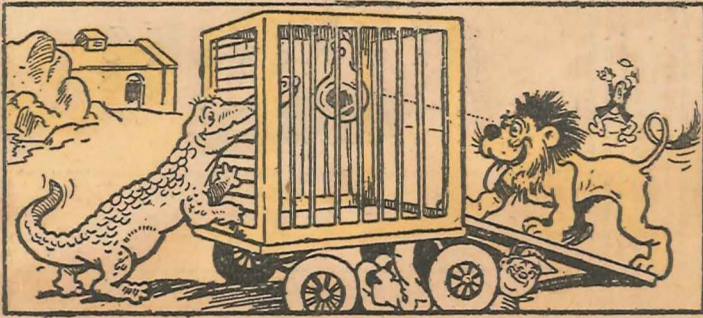
Pris komplet med naaler **kr. 2.60.**
Sendes overalt pr. etterkrav + porto.
Traad 50 øre pr. nøste.

Bestillingsseddel.

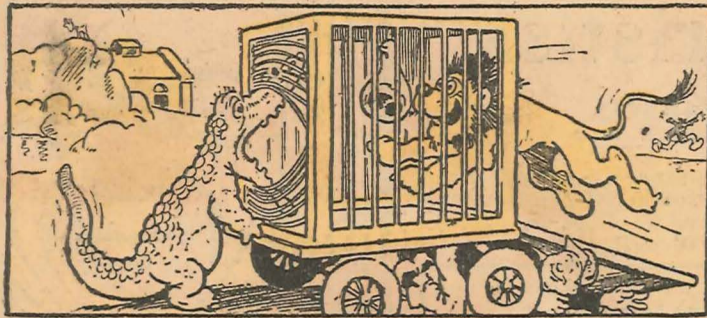
UHRVARELAGERET,
Grubbegt. 8, Kristiania.

Herved bestilles stkr. av hulstingssylen »Aurora« à **kr. 2.60** + porto.
Navn Adresse
..... nøster traad à 50 øre. A. F. J.

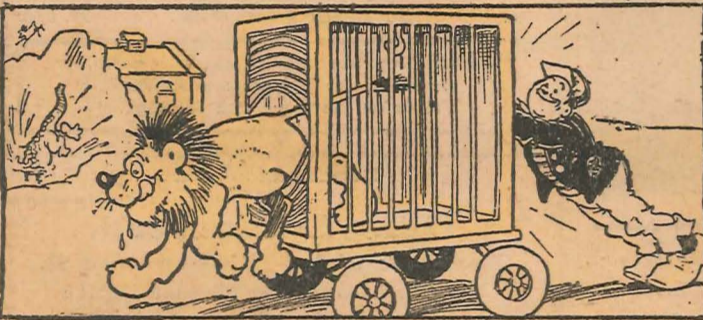
Da leven i Zoologisk have var brutt ut.



1. Det hadde været en meget uheldig dag, idet flere av vore største og mest farlige dyr var brutt ut av sine bur. Det er merkelig, men man skulde næsten tro, at slikt er smitsomt. Da man jo imidlertid ikke kan ha store dyr av den farlige slags gaaende løse omkring, — man kunde jo risikere, at de spiste pene folks smaa, søte barn, — saa stillet jeg en stor fælde op med en hel skinke til lokkemat og anbragte mig selv under fældedøren.



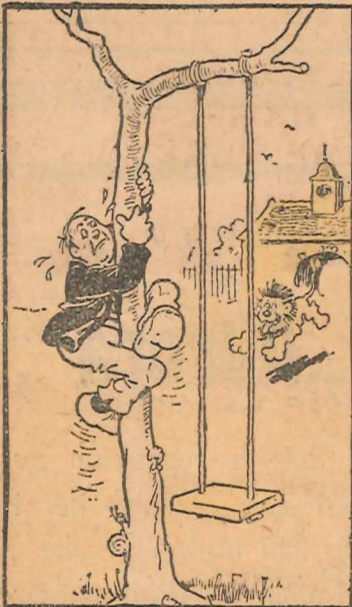
2. Det kan nok være at der blev rift om fælden, det vil si, det var vel ikke saa meget fælden, de kjære flygtninger var forelsket i, som den deilige, saftige skinke. Krokodillen, der jo ikke hører til de klokkeste dyr, kunde ikke finde døren og stak derfor sin spidse snute ind gennem tremmerne for at tilfredsstille sin lækkerstulthet, men i det samme kommer løven farende fra den anden side, saa krokodillen spærrer gapet op av bare forskrækkelse.



3. Naar man nu husker paa, at krokodillen hadde sine kjæver inde mellem tremmerne, da den spærrer munden op, saa kan man nok ogsaa forslaa, hvad der blev av tremmerne, — naar man da har en følelse av, hvilke mundkræfter en krokodille eier. All dette visste jeg jo ikke noget om, jeg smekket bare stolt fældedøren i, da løven var kommet igjennem, — at den ikke var længe om at vurdere krokodillens kjævestyrke, ja, det ser man paa billedet.



4. Hvem skildder derfor min forbauselse og — det vil jeg slet ikke skjule — forskrækkelse, da jeg pludselig hører en slikke sig om munden like ved siden av mig og ser den forslukne hanløve reise børster og sende mine nydelige former forelskede blikke: Den hadde faat blod paa tanden av skinkesteken, kunde jeg se, nu vilde den uten tvil fortsætte maaltidet paa mig. Jeg liker nok middagsmat, det indrømmer jeg, men selv at være det: Nei tak!



5. Jeg betenkte mig ikke længe, men styrtet rædselsslagen avsted med det glubske uhyre i hælene. Heldigvis var jeg ikke langt fra husken, og sprang op i den. Jeg klatret som gjaldt det livet, det gjorde det nemlig ogsaa.



6. Men løven var ojsensynlig en fuldt saa dygtig klatrer som jeg, og da træets hoide jo var avgrænset, saa kunde en øvel matematiker sikkert paa sekundet si, naa er jeg hadde forlatt de levendes tal, bare han kjendte træets hoide og løvens gjennemsnitshurtighet.



7. Men i farens stund blir man oplindsom, det findes der utallige eksempler paa i historien. Jeg grep husken, svinget den litt frem og tilbake i luften for at faa „drev“ i den og snurret den saa rundt ned langs stammen. Den tredje vinding tok allerede løvens næsetip.

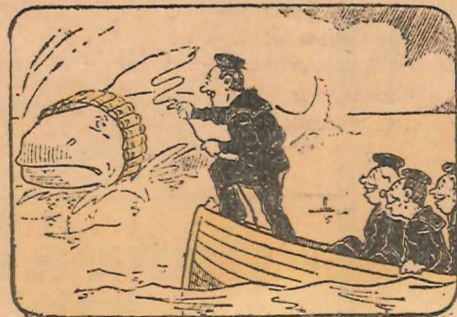


8. Og her ser man allsaa, med hvilke enkle midler man i virkeligheten kan fange en løve, endda en særlig glubsk løve og endda en hanløve, — en almindelig barnebuske og en smule omlop i hodet, det er det hele. Ja, en dyrepasgers liv er meget indholdsrikt.

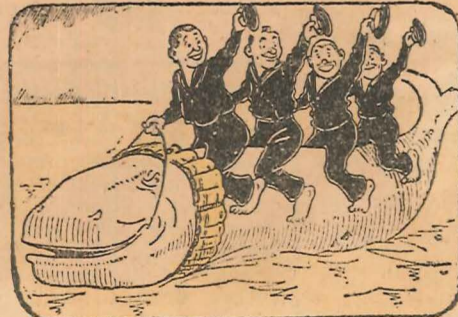
En besynderlig redning.



Fire skibbrudne sjømand betandt sig i en liten, lek baat ute paa det store hav. Baaten trak saa meget vand, at der ikke var andet at gjøre end at ta redningsbøtterne frem.



I det samme dykker en stor Gronlands-hval op av de skummende bølger for at ta sig en mundfull frisk luft. Det gav styrmanden en genial idé. Han bandt redningsbøtterne sammen og slyngtet dem om halsen paa hvalfisken.



Saa sa de fire sjømand farvel til den synkeferdige baat og hoppet over paa ryggen av den forbausede hvalfisk, der vilde ta sig en dukkert for at faa dem væk. Men redningsbøtterne holdt den oppe — og paa den maate kom de fire frelst i havn.

Smaapluk.



Sparsommelighet. En smeltende varm sommerdag sat far og søn paa en bænk paa boulevarden. En sælgervogn med isvaffler kom i det samme forbi.

„Jeg skulde ønske, du vilde forære mig en saadan isvaffel,“ sa sønnen til faren, „jeg er saa varm.“

„Nei, min gut,“ svarte faren, „det kan du ikke være tale om. Men vet du, hvad jeg vil gjøre? Jeg vil fortælle dig en spøkeshistorie, som kan faa det til at løpe dig koldt nedover ryggen.“



Manden (formaner en stor bulldog): „Husk nu paa, Hektor, idag er det en kjøttløs dag!“



Fru Hannibal sat taalmodig oppe en lørdag aften og ventet paa sin mand som var ute for at more sig litt med vennerne, saaledes som han hadde for vane denne aften. Da det blev sent, endnu senere end ellers, gikk hun resolut bort paa politistationen:

„Er hr. Hannibal her?“

„Nei,“ svarer den vakthavende, „men var saa god at sitte ned! Vi venter ham hvert oieblik!“



Paa en privatbane i Tyskland.

En reisende (til konduktoren): „Der beforders vel ikke soldater med denne bane?“

Konduktoren: „Jo, av og til.“

Den reisende: „Naa, da forstaar jeg bedre, at krigen varer saa længe.“



En distraill professor var engang paa en malerisamling. Ved et tilfælde passerte han et speil og saa deri sit eget billede. „Besynderlig,“ mumlet han ved sig selv, „det ansigt forekommer mig saa kjendt? Men jeg maa vel ta feil.“ Dermed gikk han til det næste billede.



Den medfølede dame: „Og saa har De mistet et ben?“

Soldaten: „Ja, frue!“

Damen: „Stakkars ven! Vil De ha et eple?“

Et enestaaende tilbud!

Som reklame for vort store aarlige bokutsal, der nu er paabegyndt, u sender vi i 14 dage Nordens største og kostbareste pragtverker omtrent

GRATIS!

Alle og enhver,

der inden **14 dage** indsender den **rigtige** løsning paa h o s t a a e n d e bokstavgaade, vinder **2 (to)** av de her nævnte 6 store og pragtfulde bokserier for **kun 6 kr.** Hver av bokseriernes værdi andrager **fra 20 til 100 kr.** De bestillinger, forlaget **først** mottager, faar de **bedste præmier.** Vi anmoder derfor alle bladets læsere om hurtigst mulig, **helst omgaaende,** at indsende løsningen, der er navnet paa **en berømt norsk søhelt.** Man løser opgaven bedst ved at flytte om paa bokstaverne, indtil det rigtige navn fremkommer.

Vor Garanti!

Som bevis for, at dette tilbud, hvor utroligt det end lyder, **ikke** er humbug, avgiver vi følgende garanti:

- 1) Det er hele **2 (to)** av de her nævnte **6 bokpræmier,** De vinder, saafremt De inden **14 dage** indsender den rigtige løsning paa bokstavgaaden.
- 2) Der vil **ikke** blive tilsendt Dem andre bøger end dem, der er nævnt i denne annonce.
- 3) Forinden bøgerne avsendes faar De en **skriftlig** meddelelse om, hvilke serier, De har vundet.
- 4) Er De **utilfreds** med bøgerne, kan disse paa forlagets regning returneres, og de 6 kr. bliver Dem **tilbagebetalt.**
- 5) Bøgerne er nye og feilfri.
Bokpræmierne sendes **pr. efterkrav,** og med hver pakke medfølger **gratis** forlagets bokenkatalog med fortegnelse over stærkt nedsatte bøger. Eventuelle bestillinger herefter er dog en ganske **frivillig sak.**

Præmieopgave.

T	R	O
S	O	L
K	E	J
D	N	D

PRÆMIE-KUPON

indsendes direkte til

Nordisk Bibliotheks forlag,
Valdemarsgade 10. ☎ København B.

Løsningen paa præmie-opgaven er:

Da jeg herved rigtigt har løst opgaven, har jeg vundet **2 (to)** av de her i annoncen nævnte 6 bokpræmier for **kun 6 Kr.,** der bedes taget pr. efterkrav ved bøkernes modtagelse. Forinden disse sendes mig skal forlaget dog **franco** sende mig skriftlig meddelelse om, hvilke bokpræmier jeg har vundet, og er disse ikke tilfredsstillende, har jeg ret til, **mot fuld godtgjørelse,** at sende dem tilbage.

Navn _____

Adresse _____

Byens navn _____

(Husk at skrive tydelig og ikke mangelfuld adresse.)

Fortegnelse over Præmierne.



1. Præmie.

EUROPAS RÆDELSDDAGE

Verdenskrigen i tekst og billeder.

Skrevet av fremragende skandinaviske og utenlandske forfattere.

Ca. 20 kjempebind.

Utkommer med 1 bind ca. hver anden maaned.

Pris 100,00 kr.



2. Præmie.

KNUT HAMSUN: SAMLEDE VERKER

10 bind.

Bokladepris 34,00 kr.



3. Præmie.

BJØRNSTJERNE BJØRNSEN SAMLEDE VERKER

10 bind.

Bokladepris 25,00 kr.



4. Præmie.

JONAS LIE: SAMLEDE VERKER

10 bind.

Bokladepris 25,00 kr.



5. Præmie.

HENRIK IBSEN: SAMLEDE VERKER

10. bind.

Bokladepris 20,00 kr.



6. Præmie.

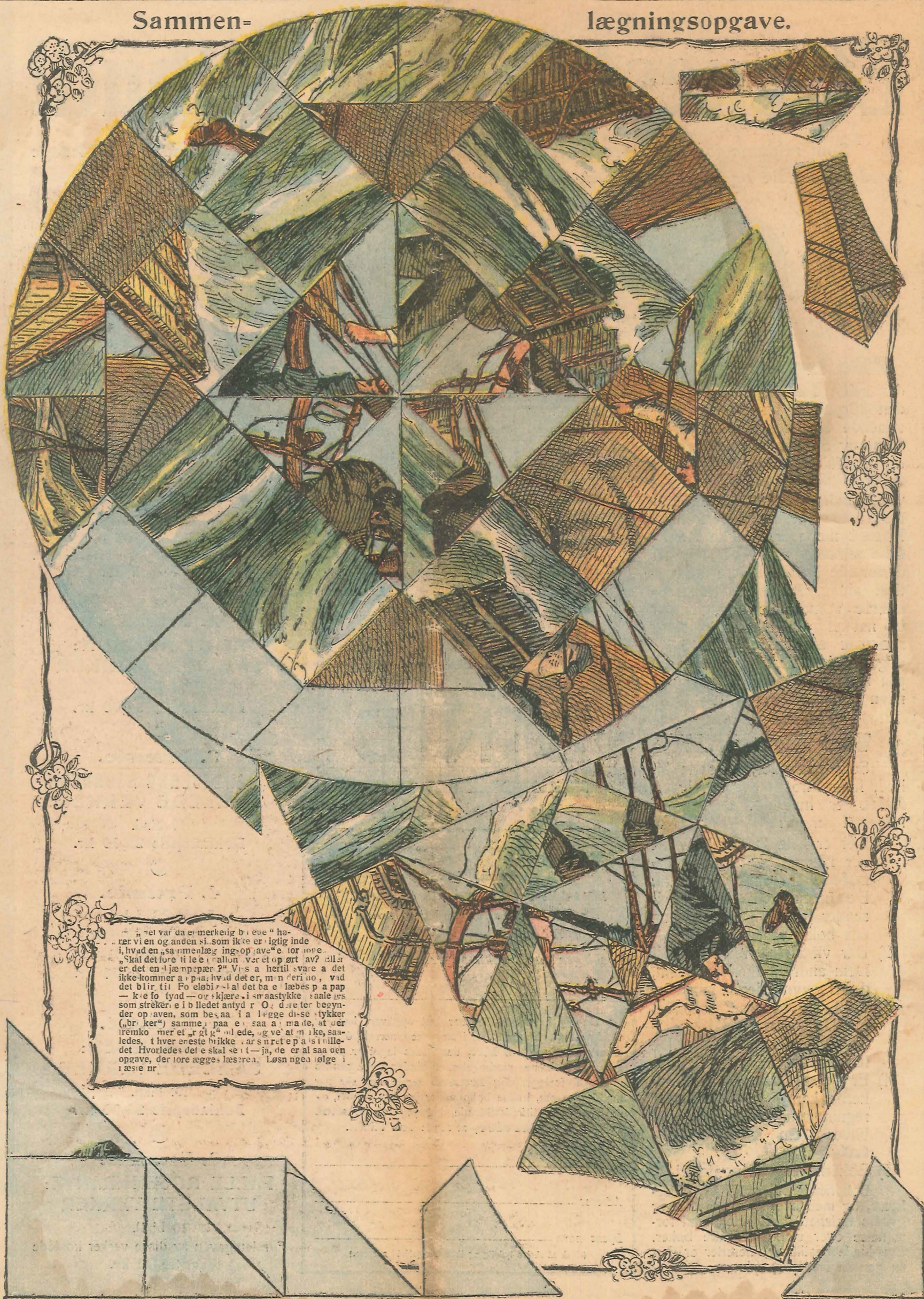
PALLE ROSENKRANTZ: UTVALGTE VERKER

10 bind.

Forsteutgaven av disse verker kostede ca. 35,00 kr.

Sammen-

lægningssopgave.



... det var da et mærkelig bilde " hør-
 rer vi en og anden si, som ikke er rigtig inde
 i, hvad en samlespørgsopgave er for sig
 "Skal det fore til en rullon, ver et op art av? Ell
 er det en jænpeper?" Vi sa hertil svare a det
 ikke kommer a paa, hvad det er, men deri no, vad
 det blir til. Fo eløbi - tal det ba e læbes p a pap
 - k e fo tynd - og skjære i små stykker saale res
 som stréker, e i b lledet antyd r O: dere ter begyn-
 der op aven, som be sa a i a legge disse stykker
 („br ker") samme, paa e sa a a made, at der
 fremko mer et „rigt" bilde, og ve' at m ike, saa-
 ledes, t hver eneste bilkke ar snret e p a si bilde-
 det. Hvorledes det e skal se t - ja, de er al saa oen
 opgave, der fore agges læsrea. Løsn ngea følge i
 i øste nr